

1922961
Kw P. GAILLY
Kaliebaan 30
2460 KASTERLEE

U.V.

UITGAVE
Dec 2011 Nr 49

In Illo tempore

VRIENDENKRING 3 PARA

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LEOPOLD OOMS
DE BOSSEN 32 - 2300 TURNHOUT

Samenstelling Bestuur

Voorzitter: Leopold Ooms De Bossen 32 – 2300 Turnhout
Tel: 014 424765 e: ooms.brandt@pandora.be

Penningmeester en Ondervoorzitter: Jos Verholen
Herentalsesteenweg 15 – 2460 Lichtaart Tel: 014 552262

Secretaris: Robert De Trogh Schildedreef 5 – 2970 Schilde
Tel: 03 3840633 e: robert.detrogh@gmail.com

Commissarissen / Rekenplichtigen:

Louis Van Dromme Boerenkrijgstraat 163 – 2800 Mechelen
Tel: 0494 243485 e: l.vandromme@telenet.be
Jos Testelmans Zoerledorp 84 -2260 Westerlo
Tel: 014 547717 of 0472 455250 e:

Public Relations: Roger Debaere Paridaanstraat 29 – 8550 Zwevegem
Tel & Fax: 056756167 of 065 363747 GSM: 0475 589453
e: of roger.debaere2@skynet.be

Feestcomité: Louis Van Dromme, Jos Verholen
Frans Van Depoel Stwg op Wiekevorst 10 – 2270 Herenthout
Tel: 014 512368

Sport Algemeen: Henri Gillebert De Bossen 24 – 2300 Turnhout
Tel: 014 454011

Redactie Tijdschrift: Leopold Ooms

VRIENDENKRING 3 PARA - 2300 TURNHOUT
Fortis Bankrekening: 001-3182607-16
IBAN: BE 72 0013 1826 0716

Lidgeld

Mogelijkheid A: U bent reeds lid van het ANPCV, dan betaald U 8,5 euro per jaar en wordt dus lid van de 'Vriendenkring 3 Para'. U krijgt driemaal per jaar ons tijdschrift

Mogelijkheid B: U betaalt 17 euro per jaar, dit bedrag wordt verdeeld:

(1) € 8,5 voor Vriendenkring 3 Para

(2) € 8,5 euro lidgeld voor «Amicale Nationale Para Commando Vriendenkring » (ANPCV) en bent U eveneens geabonneerd op hun driemaandelijks tijdschrift.

WOORDJE VAN DE VOORZITTER

Beste Vrienden(innen)

Het jaar zit er op, het goede nieuws is dat we eindelijk een regering hebben. Maar van het overige nieuws wordt een mens niet vrolijker. De tragedie te Luik, tot voor een paar jaar dachten wij dat dit soort zaken alleen in Amerika gebeurden, de wereld is aan het veranderen.

Onze Vriendenkring kende een druk laatste kwartaal, noeste vrijwilligers hebben veel uren besteed aan ons nieuwe club-lokaal, we maken ons sterk dat we het volgende jaar kunnen beginne met een nieuwe lei in een nieuw lokaal.

De bezokedag samen met de Vriendenkring uit de Koekestad was een aangename dag, we gebruiken niet alleen de zelfde taal maar bijna ook hetzelfde dialect. Het Korpsmaal, intussen een gewaardeerde klassieker

Pol Ooms

INHOUD

- 2 **Inhoud—Medailles**
- 3 **Nieuws uit het Bataljon**
- 9
- 10 **Pol en Rik naar Jaak**
- 16 **Algemene Vergadering 2011**
- 17 **Peloton Recce '60**
- 19 **Diversen**

- 21 **Onze 'In Illo' Reporter bij Rik Wouters**
- 28 **Van Heppen naar Korea Afl 1**

ANPCV Medailles, Toekenningvoorwaarden

Bronzen medaille:

Houder zijn van het A brevet paracommando. Met eer gediend hebben in een eenheid van de para en commando formaties. Gedurende tien jaar actief lid geweest zijn van het A.N.P.C.V. Van onberispelijk gedrag zijn. Leden die vijftien dienstjaren tellen en de andere voorwaarden vervullen, bekomen een palm op het lint van de medaille.

Zilveren Medaille:

Zelfde voorwaarden als de bronzen medaille uitgezonderd dat het aantal actieve dienstjaren op twintig bepaald wordt. Als nationaal of regionaal beheerder in een der functies bepaald in 4.2, vijf mandaten van een jaar waargenomen hebben. Leden die vijfentwintig dienstjaren tellen en de andere voorwaarden vervullen, bekomen een palm op het lint van de medaille

Gouden medaille:

Als nationaal of regionaal beheerder, tien eenjarige mandaten in een der functies vermeld in 4.2 waargenomen hebben. Kan verleend worden aan leden die een exploit of een heldendaad volbracht hebben.

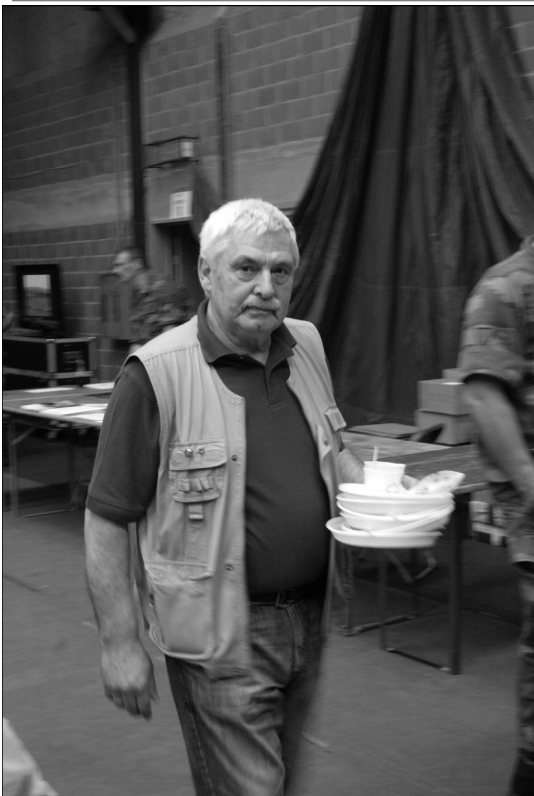
Indienen der voorstellen tot toekenning van een medaille.

Leden doen hun aanvraag via Pol Ooms (gegevens zie Blz 2) voor 16 januari (dag van Algemene Vergadering). Een getuigschrift van 'Goed gedrag en zeden is noodzakelijk'. Voor aanvraag van een medaille voor verdienste, wordt het formulier "voorstel tot toekenning" ingevuld samen met het getuigschrift van "goed gedrag en zeden" gezonden naar het secretariaat van ANPCV voor 1 februari. Prijs van een medaille is 12 euro.

Formulieren zijn te verkrijgen via Pol ooms

NIEUWS UIT HET BATALJON

Hier Jos Heyns aan het werk tijdens een van de familiedagen, het werk van onze vrijwilligers wordt zeer gewaardeerd in het bataljon.

Het meeste nieuws van 3 Para komt net als in augustus uit het oosten. Intussen is het grootste deel van de parachutisten terug in het vaderland, enkel OMLT te Kunduz is nog in het oosten. Zij zullen eind december terugkeren, voorzien is dat net voor Kerstmis de laatste elementen terug in het vaderland zullen zijn.

Het bataljon kon tijdens de familiedagen rekenen op de steun van de Vriendenkring, ik mocht hiervoor reeds dankwoorden in ontvangst nemen.

Parachutisten die vier maanden lang een opdracht op het vliegveld KAIA hebben uitgevoerd zijn reeds enkele weken terug in het land, de RSM heeft me met regelmaat nieuwsberichten gestuurd die ik in dit artikel opneem.

Nieuws uit Kunduz van Korpsoverste Lt Kol Vincent Descheemaeker

Er zijn van die dingen die men best niet te lang uitstelt... hopelijk ontvang je van de RSM iets regelmatig nieuws...

Met dank voor de steun vanwege de Vriendenkring, ik weet dat we op jullie kunnen rekenen!

De vakantiemaanden lopen op hun einde... in België; het moment van welverdiende rust voor velen moet stilaan plaats maken voor een nieuwe start. Voor de families met kinderen staat het begin van het nieuwe schooljaar voor de deur. De vakantiemaanden snelden wellicht voorbij, men stelt zich de vraag waar die tijd gebleven is... met goed of slecht weer, afhankelijk van de plaats waar men vertoefde. Dit is één van de beelden van het thuisfront die leven binnen het detachement

OMLT (Operational Mentoring and Liaison Team) hier in KUNDUZ. Het sociaal communicatienetwerk laat toe om de belangrijke band met thuis en de steun die eraan gekoppeld is, levend te houden. Na een eerste familiedag (op 14 augustus) hebben tal van families en bekenden zich een (beperkt) beeld kunnen vormen van wat zich hier afspeelt en hoe het dagelijks leven er hier uitziet... niet eenvoudig voor de "achterwacht" in TIELEN om een sfeer weer te geven zonder de noodzakelijke operationele veiligheid in het gedrang te brengen.

Ondertussen is zo goed als iedereen meer dan twee maanden in het operatietheater. We kunnen gerust stellen dat we nu geacclimatiseerd zijn, hoewel het "werk" bij temperaturen boven de 40°C in de schaduw, veel blijft vragen van het menselijk lichaam... en dan moet je de schaduw nog weten te vinden. Het materiaal, de specifieke uitrusting, de operationele taken en de omgang met onze Afghaanse collega's vroegen een zekere aanpassing. Het wederzijds vertrouwen dat noodzakelijk is voor het goed uitvoeren van onze opdracht kwam ook niet in één dag.

Training ter plaatse, op de achtergrond een MPPV

De komende maanden kunnen we de geleverde inspanningen van integratie echt laten renderen. Stapsgewijs dragen wij bij tot een efficiënter optreden van de ANA (Afghan National Army). Als partners, weten en beseffen wij dat deze overgangperiode de weg is naar een onafhankelijk optreden, een zelf verantwoordelijk zijn voor een veilige leefomgeving. Die veiligheid is dan weer een voorwaarde voor de heropbouw en de ontwikkeling van deze regio, een zinvoller kader kunnen wij ons moeilijk indenken.

Lt Kol V. Descheemaeker

ker

De RSM bleef met regelmaat nieuws uit KAIA opsturen, Verslagen 1 tot 5 zijn reeds verschenen in ons tijdschrift van augustus.

Verslag 6

De tweede familiedag is achter de rug en wij hebben hier alleen maar goede echo's ontvangen. Onze achterwacht heeft dus eens te meer goed werk geleverd en ik kan me zeer goed het vele werk inbeelden dat verzet is geweest door onze sleutelspelers. Bedankt daarvoor! Hier in Kabul verloopt alles goed, er is stabiliteit in de opdrachten en de laatste twee maanden worden aangevat. We moeten natuurlijk nog wel de zogenaamde moeilijke derde maand overbruggen maar de verwachtingen voor een vlot verloop zijn goed. Spijtig genoeg moet één van onze morele sterkhouders, Jens Anthoons, ons verlaten maar ik twijfel er niet aan dat Mieke Axters een waardige opvolgster zal zijn in de RMO branche. En er is nog een motivatiespuitje, of zeg maar spuit, onderweg: niemand minder onze welgekende Padre Petré heeft van de witjassen eindelijk groen licht gekregen om ons te vervoegen. De ambiance zal met een ruk de hoogte ingaan als deze heilige in al zijn hoedanigheden, als Padre, Prins Carnaval, DJ Landen en Quizmaster, zijn gewicht in de schaal zal werpen. Gezegend hij die komt.... Op trainingsvlak hebben we ook niet stilgezeten. Elke donderdag wordt er geschoten op de KMTC (KABUL Military Training Center) standen, zowel met small arms of met de ROSS. Er is op dit vlak ook een goede samenwerking met de Roemenen, Bulgaren en Mongolen waarbij een uitwisseling van wapens wordt geïntegreerd. Sommigen hebben ook al de gelegenheid gehad om Afghanistan te bekijken vanuit de lucht. Regelmatig krijgen we van de Turkse piloten enkele plaatsen in hun Black Hawks, iets waar we gretig gebruik van maken. Ook hebben we het bezoek gehad van het Belgisch CIED team, o.l.v. 1Lt Van Accom. Op een zeer professionele en geanimeerde manier kregen we een leerrijke en interessante update van de laatste ontwikkelingen IED's van onze vindingrijke en explosieve Taliban. Ook op het sportieve vlak beginnen onze jongens stilaan "in shape" te geraken. Benieuwd wat dat gaat geven bij de komende gevechtstesten. Voor de cardiotrainers zal het een uitvoering worden met twee vingers in de neus, de heavy shakebroeders zullen net iets meer moeten torsen. Hopelijk blijven de veranderingen binnen proportie zodat er niet teveel vergissingen gebeuren in Melsbroek.

Wekelijkse schietoefeningen

Zoals dikwijls zorgen medische ongemakken en sociale of familiale problemen ervoor dat niet iedereen de volledige periode kan volmaken zodat we onze reservelijst in Tielen moeten aanspreken. Maar gelukkig beschikt de achterwacht met de 21 Cie en het PI Mor over een gezonde mix van jonge en/of ervaren kandida-

Tijdens een vlucht met een Blackhawk

ten om de gate(n) op te vullen. Bijna hadden we ook een nieuwe compagnie-commandant nodig. De Kapitein wilde er eens goed invliegen met de volleybal maar vloog in zijn enthousiasme net iets te ongelukkig tegen de vlakke. Resultaat: een zwaar verstuikte enkel en een mooie plaaster. Het wordt dus even beveiligen van achter het bureau voor the Six (niet die van Kunduz).

Verslag 7

Nu de maand Augustus wordt afgesloten, plannen we al de eerste voorbereidingen voor onze opvolgers en de overgave-overname. Vooral op het logistieke vlak is dit geen sinecure en om te vermijden dat er naderhand bij de Artilleristen plots nog explosieve verrassingen uit de kast vallen, trachten we onze overgave hiaatvrij te presenteren. Beter te vroeg dan te laat dus. De periode sinds het vorig schrijven kende een bewogen inzet van onze manschappen. Een overvloed van threat warnings zorgde ervoor dat de uurtjes slaap dikwijls op één hand geteld konden worden en ook de veiligheidsgraad werd verhoogd. In de praktijk betekende dit een dubbele bezetting aan de Gates, een uitgebreide QRF op 3 min, iedereen lader op het wapen en de helm en body armour steeds bij de hand. Op langere termijn was dit een onhoudbare situatie en gelukkig daalde de betrekkelijke rust na vier dagen weer over KAIA. Proficiat toch aan onze paracommando's die, ondanks de vermoeidheid en de dreigende druk, professioneel en alert reageerden op deze situatie met steun van de JSD. Dit in schril contrast met een groot deel van de andere inwoners van KAIA waarvoor het even zonnige dagen waren as usual.

Op het welfarevlak lag het dus even stil en de BBQ, beach party en andere sociale activiteiten werden dan ook uitgesteld tot een latere datum. Onze quiz was de enige activiteit die nog juist op tijd de dans was ontsprongen. Samengesteld door de cel J1 (met onze AS1 Geert Van Rooy) en ondergetekende kon deze quiz dan ook enkel doorgaan onder de naam "Not for Dummies". Het werd dan ook een spannende strijd die werd gewonnen door de CIS ploeg met 65/100 punten voor onze samengestelde JSD ploeg met Rudy Vromans en Dave Vanderheiden. De eerste ploeg kreeg een etentje bij de Thai en de tweede ploeg een ontspannende rugmassage (zonder happy ending voor de wishful thinkers). Buiten de reeds vermelde onderbreking blijft de, door Jan "Spier" Coppens georganiseerde volleybalcompetitie, op zondag veel volk lokken. Onder de inspirerende aanmoedigingen en terechtwijzingen van Jakobus de Zwitser en zijn ploeg "the Dukes of Hasaert", werden er smashes à volonté uitgedeeld al was dat niet altijd in het eigen voordeel.

Uren en uren waakzaamheid

Gelukkig was Mieke (RMO) daar om de ongelukkige majoor een eerste troostende opvang te geven. Eind augustus betekent ook het einde van de Ramadan, of Ramasan zoals ze hier ook wel zeggen. Geen local workers dus of local market want alle Afghanen vieren nu het Suikerfeest. Uit solidariteit hebben ook verscheidene collega's onder ons eventjes hun streng dieet aan de kant gezet. Sommigen, zoals good old Goofy, hebben hier al ettelijke kilo's verloren, mede dankzij het vetarm maïskolfdieet van onze dokter die waakt over de goede gezondheid van iedereen. Ook de Martial Arts Day staat nog op het programma na eerder uitstel vanwege de dreigingen. Sensei en Zen Master Jan Haerden heeft niet minder dan 6 verschillende gevechtstijlen weten te groeperen voor een grootse demo georganiseerd door de Belgische Force protection. Spektakel verzekert maar deze hoogstandjes bewaren we voor een volgend verslag.

Verslag 8

We hebben hier enkele hoogdagen achter de rug. Al is dit natuurlijk wel relatief en gebonden aan de perceptie van elk individu, maar toch. Een bijzonder exploit, en naar alle waarschijnlijkheid uniek voor KAIA, was de Belgische Martial Arts Day ingericht door Sensei Jan HAERDEN en zijn ploeg. Eigenlijk moeten we spreken van een Martial evening want het de zon had de airport al een uurtje verlaten. En dat was eigenlijk ook de bedoeling want de gelegenheidsarena aan de Maint zone werd zodanig door spots en vuurkorven verlicht dat het de aandacht trok van de ganse KAIA populatie. En de aanwezigen werden dan ook beloond voor hun interesse want de demo's en krijgskunsten die getoond werden, waren van de bovenste plank (al werd die uiteindelijk ook doormidden gestampt). Waren op de afspraak: Judo, Hap-ki-do, Thai-boks, Krav Maga, Mixed martial arts (MMA), Pekiti Tirsia Kali, Nepalese traditiedans en Mongolian Combat, kortom allemaal gevechtssporten die ongetwijfeld goed bij jullie bekend zijn. De demonstraties waren spectaculair en technisch van zeer hoogstaand niveau. High kicks, leverstoten, wurggrepen, offerworpen, klemmen, breektechnieken en hier en daar een niet zo bedoelde rake klap volgden elkaar in hoog tempo op en de 400 aanwezigen kregen meer dan waar voor hun geld. Vooral de Mongoolse Combat oogstte veel bijval: de gesynchroniseerde bewegingen van de Mongolen in pelotonsverband, het breken van brandende bakstenen en de duizelingwekkende catchworpen op de betonnen ondergrond lokten vele kreten van bewondering en een daverend applaus. Ook de grappige sketch met ninja Paul DE RUDDER en zijn nunchaku uitspatting werd enorm gesmaakt. De avond werd dan ook afgesloten met nog vele straffe naverhalen en de mannen van de Force Protection Compagnie bewezen eens te meer hun kunnen aan de internationale gemeenschap van KAIA.

Volley Ball competitie

Van een heel ander niveau was het bezoek van de Chief of Defence, Generaal Charles-henri DELCOUR op 08 september. Niets werd aan het toeval overgelaten en de vele (voor)vergaderingen, checklists en herhalingen tussen HQ ISAF en KIAI werden minutieus gecoördineerd. “De perfectie van de organisatie wordt gemeten aan de hand van de details” werd voor ogen genomen en ook toegepast. Het bezoek verliep dan ook vlekkeloos en de CHOD en de vele Vips, waaronder o.m. de Commander van COMOPSMED Generaal-majoor LAIRE, Opperaalmoezenier Van den Eeckhout, onze Light Brigade Commander Kolonel HOEVEN, en Kolonel PEETERS en Kolonel DE LAERE van ACOS Ops & Trg, werden op al hun wenken en vragen bediend. Naast de gebruikelijke briefings werd er ook een bezoek gebracht aan de KANOC (KAIA North Operational Center) en aan de North Gate waar het ganse gevolg dezelfde ingang – en scanningprocedures onderging als de Afghaanse local workers onder de deskundige leiding van Luitenant BASTIAANS. Het korte maar intensieve bezoek werd afgesloten met een standing lunch en een toespraak van de CHOD. De meegereisde pers kreeg ook de tijd om enkele interviews af te nemen en de Vips maakten van de gelegenheid gebruik om een praatje te slaan

Affiche voor het Martial Arts evenement

met de mannen en het kader. Uiteindelijk vertrokken de bezoekers tegen half drie (twee uur later dan voorzien) richting KUNDUZ en werd de focus daar wat scherper gesteld (dit is slechts een vermoeden). De CSM (Command Sergeant Major) van IJC, OR-9 TROXELL, bracht ook een bezoek aan de onderofficieren van KAIA en de Force Protection en hij bedankte enkele van onze mannen met een certificaat of een coin, als blijk van appreciatie voor het voortreffelijk geleverde werk ten dienste van KAIA en de toekomst van het Afghaanse volk.

Zondag was er dan het tienjarig herdenken van 9/11 en natuurlijk betekende dit weer een verhoogde paraatheid en aanwezigheid van onze paracommando's. Een toestand die waarschijnlijk ook nog enkele dagen zal aanhouden. Een paar van onze mensen die zich konden vrijmaken, namen deel aan de herdenkingsloop in de vroege ochtend rond 0700 Hr. De Belgische vertegenwoordiging deed het niet

slecht op deze vijf kilometer en ze bracht met hun deelname mee hulde aan de vele slachtoffers van de gruwelijke aanslagen.

Momenteel is het hier warm in Kabul maar daarover later meer.

Verslag 9

Binnen amper twee dagen vertrekken onze eerste mannen terug naar het beloofde land met, wie weet, de al lang beloofde regering. Eén van de opvallendste kenmerken voor het komende vertrek is de plotse ijver waarmee sommige van onze paracommando's hun kamer beginnen te kuisen. Alsof ze al het opgedane stof voorgoed achter zich willen laten. Ik vraag me dan ook af of er hier en daar met weemoed afscheid wordt genomen van elke gate en tower die ze hier voor de laatste keer aandoen en waar ze letterlijk honderden uurtjes hebben versleten. Welke gedachten zijn er allemaal door hun hoofd gegaan bij de zoveelste zonsopgang of opgang tussen de bergtoppen van Kabul? Ongetwijfeld waren het niet allemaal

Hoog bezoek, Chief of Defence Generaal Charles-Henri DELCOUR hier in gesprek met de RSM Peter Spitaels

positieve gedachten maar evenzeer zullen er talrijke momenten geweest zijn waar er, bij volle maan of heldere sterrenhemel, met een warm gevoel gedacht werd aan het thuisfront. Een ander kenmerk is het komen en gaan van en naar de verschillende PX shopjes. Toch wel attent dat de stoere binken, tussen al hun opdrachten door, ook denken aan de nodige souvenirjes. Daar zijn ze in Kunduz nog lang niet aan toe: de kaap half missie werd daar immers nog maar net overschreden en aftellen zijn ze daar echt nog niet aan het doen, integendeel. Ondergetekende had het geluk om, samen met de Padré en de RMO, een bezoekje van enkele dagen te brengen aan het OMLT detachement en we werden er op een fantastische manier ontvangen. Drie dagen zeggen natuurlijk niet alles maar we hebben toch een zeer goede indruk gekregen van de opdrachten, het leven en de sfeer daar in Kunduz. Vooral het bezoek aan het ANA kamp (PAMIR), met het Afghaanse bataljon dat wordt begeleid en gecoacht door onze mannen, was speciaal. We woonden een unieke ceremoniële plechtigheid bij van een Major die ter plekke in zijn graad werd benoemd. Het was een bloemenrijke parade met vele honneurs en omhelzingen en hier en daar zelfs huwelijksaanzoeken voor onze, in het Afghaanse oog springende, Mieke Axters.

Gelukkig hield Kapitein Winnepenninckx (Pinnewenninckx volgens de RMO) het hoofd boven de Afghanen en overschouwde hij zijn compagnie met trotse blik. De sfeer in de teams was ook zeer goed en de meesten hadden er al verscheidene patrouilles opzitten in alle mogelijke windrichtingen. De teams Charlie en Delta kwamen net terug van een meerdaagse oefening in Chahar Darah waar ze een vooruitgeschoven COP (Combat Outpost) bezetten. Tevens werden er patrouilles, bereden en te voet, uitgevoerd in enkele dorpjes en stukken van het westelijke woestijngebied. Voor de teams die niet op patrouille waren, vulden de dagelijkse lessen in het ANA kamp met hun counterparts het grootste deel van hun tijd. Kortom onze mannen hebben daar wel hun bezigheid al zou dat voor de meeste teamleden nog best wat meer mogen zijn. Aan gedrevenheid bij de mentorteams geen gebrek! De opdracht OMLT is dan moeilijk te vergelijken met onze opdracht in KAIA maar je moet geen heilige zijn om te kunnen zien dat de opdracht te Kunduz veel meer op het lijf is geschreven van de paracommando's.

Terug naar Kabul dan waar we

Medal parade

weer te maken hadden met een verhoogde dreiging. Zo waren er de aanvallen op 13 september tegen de Amerikaanse ambassade en het Hoofdkwartier van ISAF die wereldwijd het nieuws haalden. Even zag het er naar uit dat onze QRF (Quick reaction Force) ook zou ingezet worden om de Franse Special Forces te escorteren naar de gevechtszone. De “GO” van de Belgische autoriteiten was vrij vlug binnengekomen en de motoren van de acht MPPV’s stonden al volop te draaien. Maar uiteindelijk beslisten de Fransen om toch hun eigen boontjes te doppen en werd de zaak voor ons zeer gemotiveerd interventieteam afgeblazen. De teleurstelling was dan ook groot over deze gemiste kans voor een beetje actie.

Op 21 september werd er door een team sterke jongens, onder leiding van 1Sdt PLEYSIER en Korporaal Van HAUTEGEM, een strongest man competition gehouden. Beïnvloed door een hoog testosterongehalte, maten verschillende internationale teams hun krachten en hun spieren. De drie proeven bestonden uit benchpress, tyre flipping en Unimog trekken. Onze Belgen kaapten bij deze laatste proef een mooie eerste plaats weg, maar moesten wel nipt de algemene overwinning laten aan het samengestelde Thalys team. Toch proficiat aan de initiatiefnemers en de moedige spierbundels.

Kapitein Winnepenninckx heeft er duidelijk geen moeite mee om zijn Afghaanse compagnie te observeren

Onze Medal parade stond gereserveerd op de laatste zondag van de maand september. In aanwezigheid van de Commander of KAIA, vond deze plechtigheid plaats op het artificiële voetbalplein. Na het woordje van de COMKAIA maakte onze Force Commander, Luitenantkolonel SBH Luc LECLERCQ, van de gelegenheid gebruik om zijn manschappen toe te spreken. De kolonel bedankte iedereen voor zijn professionele houding en zijn inzet en hij decoreerde ook enkele internationale militairen met de Belgische Herinneringsmedaille voor hun bewezen diensten aan de Force Protection Group. Daarna vond de uitreiking van de NATO medailles ISAF plaats aan de verschillende pelotons en detachementen, onder de begeleidende muziek van twee doedelzakken, die de parade mooi

afsloten.

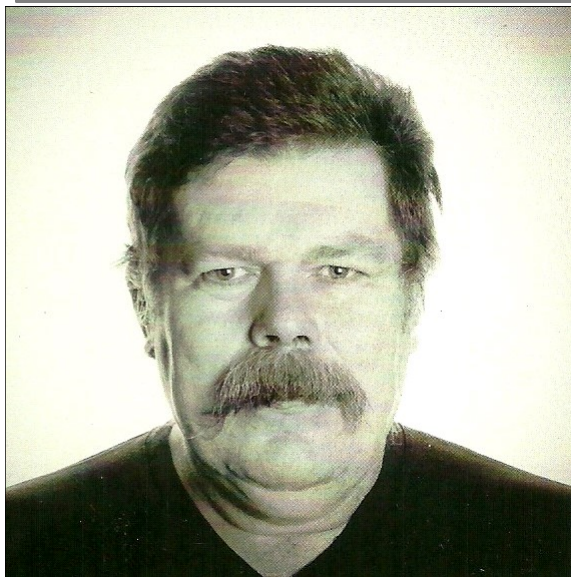
Het laatste wapenfeit vond plaats op 02 oktober in de Belgian lounge: onze “end of tour party”, de laatste keer met het ganse detachement samen. De terugblik op de operatie werd door de kolonel positief beoordeeld en er werd goed werk geleverd door iedereen. Aan sommige voorgedragen personen werd er een speciale attentie gegeven als blijk van erkentelijkheid voor hun bewezen diensten. Last, but not least, werd de Korpskorporaal in de bloemetjes gezet. Na een loopbaan van 30 jaar paracommando, waarvan 10 jaar als Korpskorporaal werd Werner ERIKSSON door de RSM bedankt voor zijn inzet. Een mooie fotokader en een schild van 3 Para werden aan Werner overhandigd en de zichtbaar aangedane Korpskorporaal, die voordien heel de tijd in het ongewisse werd gelaten, kreeg een luid applaus van de volle lounge. Het gaat je goed Werner!

RSM

Werner Eriksson bezig met zijn laatste opdracht,
well done Werner

DEFINITIEF AFSCHEID VAN NICO POSMAN

Met droefheid melden wij u het overlijden van Nico POSMAN. Hij verliet ons op vrijdag 23 september 2011 te Calais. Hij is overleden aan een hartaderbreuk terwijl hij met zijn vrachtwagen op de Parking te Calais wachtte op de oversteek.

Nico POSMAN maakte in de periode van 1974 tot 1983 deel uit van zowel de 17e compagnie van het derde bataljon Parachutisten als de compagnie ESR/GVP.

Nico was een enorm sterke kerel, groot en struis, toch was hij een verbazend goede looper. Zijn kracht en uithoudingsvermogen waren legendarisch, persoonlijk heb ik nooit een sterker per-

soon ontmoet.

Maar Nico was ook een goede kameraad, een van weinig woorden, altijd klaar om een handje toe te steken. We wensen zijn vrouw, zoon en dochter veel sterkte met het verlies van Nico.

Pol Ooms

Pol Ooms en Rik Gillebert, twee gepensioneerde anciens van 3 Para, maken in 2009 een pelgrims-tocht van Turnhout naar Santiago de Compostela, Pol heeft een dagboek bijgehouden. Ze bevinden zich te Vezelay, een historische vertrekplaats in de Bourgogne.
Vanaf nu volgen ze de Via Lemovicensis, één van de vier pelgrimswegen in Frankrijk.

POL EN RIK NAAR JAAK deel 7

Vanaf nu deel twee van onze tocht, 887 km naar St Jean Pied de Port in de Pyreneeën, we zijn benieuwd.

2 Mei, dag 30, naar Cunzy les Varzy in de Yonne.

Wij, zijn vroeg op, maar de bakker in Vezelay niet. Gelukkig hebben we nog wat oud brood want met een lege maag stapt men niet ver. We volgen van af nu de weg uitgezet door 'Amis et Pelerins de Saint Jacques de la Voie de Vezelay (APSJVV)' kortweg 'Voie de Vezelay'. Er zijn twee mogelijkheden om te beginnen, de zuidelijke tak over Nevers of de noordelijke tak over Bourges. Beide wegen komen samen te Gargilesse Dampierre na respectievelijk 296 en 258 km en vanaf dan is er één weg naar St Jean Pied de Port van toch nog 630 km. Wij nemen de noordelijke tak, gewoon omdat hij korter is. We ondervinden al vlug dat 'de Voie' goed gebaliseerd en goed beloopbaar is. De algemene richting is zuidwest, pas na Chateauroux zullen we weer naar het zuiden stappen.

Gilbert Soeters stapt nog steeds met ons mee, en mijn tendinitis is beter na de rustdag. Doel van vandaag is Cunzy les Varzy waar een pelgrimshuis is, 27 km verder. Na Vezelay bergafwaarts door het Bois de la Ville tot in Maison de Dieu waar we brood kopen. Verder tot Asnois waar we de Yonne kruisen, dan naar Saligny en Thurigny over goed beloopbare en rustige paden. Minpunt is dat mijn tendinitis weer erger wordt, ik begin me zorgen te maken. Het departement Yonne is hier op zijn mooist, zacht glooiend een dambord van weilanden omgeven door enorme houtwallen met inheemse soorten bomen en struiken.

Tenslotte komen we na een vrij zware stapdag in Cunzy les Varzy bij een pelgrimshuis van de APSJVV. Het wordt beheerd door Madame Debèze en haar zoon Jean-Paul. De dame is erg praktisch ingesteld en let goed op de kleintjes, ze heeft wat levensmiddelen te koop gezet in een kast en voorzien van prijskaartjes. Er zijn geen winkels in het dorp, ze heeft een monopoliepositie en is zich daar goed van bewust. Alle artikelen kosten wat meer en zijn tot in het absurde van prijskaartjes voorzien. Cacaopoeder is te krijgen per soeplepel aan € 0,10. En melkpoeder aan € 0,15 per schep.

Bij het verlaten van Vezelay vindt de stapper deze wegwijzer naar Bourges,.

Maar ze is wel gastvrij en als Ritten en ik gaan afrekenen serveert ze ons 'Ratafia*' een soort likeur dat zelfgestookt wordt met de rest van de druivenpers.

Ijskoud, zeer lekker en redelijk straf. We drinken enkele glazen maar zijn daar niet echt meer op getraind, en dat weet Madame Debèze. Met pret-oogjes vult ze telkens onze glazen en al vlug zijn we in een vrolijke stemming, mijn tendinitiszorgen zijn even ver weg. Als we doorgaan vragen we de fles mee voor Gilbert die bij het

Het winkeltje van Mdm Debèze in de uitstekende pelgrims Gitê van Cunzy le Varzy.

materiaal is gebleven, al weten we beide zeer goed dat hij niet drinkt, geen nood we offeren ons wel op. Haar zoon heeft intussen de houtkachel aangemaakt en al vlug is het erg knus in het huisje, we voeren een gesprek met hem en het blijkt dat hij een collega commando is, hij heeft tijdens zijn legerdienst eind jaren zestig, bij de Franse Commando's gediend. Gegevens: Start 07:30, aankomst 16:00. Afstand 27 km, totaal 627 km. AM: Fris-zon. PM: Warm. Overnachting: in een Pelgrims-gîte. Volgweg: Heuvelachtig terrein, door bos en daarna de vallei van Yonne.

Afscheidsfoto met Gilbert Soetens, we hebben een zevental dagen samen gestapt, we zullen hem later nog tegenkomen.

***Ratafia:** is een drank die als aperitief wordt gedronken. Oorspronkelijk verwees de term naar elke drank die werd gedronken bij de ratificatie van een akkoord of verdrag. Ratafia wordt gemaakt door aan druivenmost (soms ook most van andere vruchten) suiker, kruiden en alcohol toe te voegen. Door de toevoeging van alcohol stopt het gistingsproces, waardoor niet alle suikers worden omgezet. De ratafia blijft daardoor zoet van smaak. Het percentage alcohol in Ratafia ligt tussen 16 en 22%.

3 Mei, dag 31, naar Champlemy en ons bezoek.

Redelijk goed geslapen ook met de hulp van de Ratafia. We zijn om 07.30 op weg naar Champlemy, vandaag is het een speciale dag want we krijgen bezoek van onze vrouwen. Te Varzy doen we inkoop, het is een wat slaperig stadje. In het Forêt de Ronceaux komen we toevallig een afgevaardigde van APSJVJ tegen, hij is verantwoordelijk voor de ballissage van dit stuk traject en wandelt dus geregeld zijn deel van het parkoers af. Wij feliciteren hem met de goede ballisage en hij is zichtbaar fier op zijn werk. Even verder nemen we afscheid van Gilbert, hij vervolgt zijn weg richting Abource en wij gaan naar Champlemy. Hier heeft Eric Vanderbruggen een Gîte d'Hôte besteld en hij komt met onze vrouwen hier naar toe. Eric en Ritten zijn samen miliciens geweest in 1963 bij het tweede bataljon commando in Flawinne en sindsdien vrienden gebleven. Wij zijn te vroeg op de afgesproken plaats en instaleren ons met een pilsje in de salon. Het bezoek komt stipt op tijd en het wordt een aangename namiddag, na een 'siesta' maken we een wandelingetje in het kleine dorpje, en drinken een pint in het plaatselijke café, we moeten wel eerst de bazin wakker maken vooraleer we aan drank geraken.

We krijgen er niet genoeg van, zelfs tijdens het bezoek van onze echtgenotes maken we een wandelingetje. De eerlijkheid gebiedt me er bij te zeggen dat het richting een plaatselijk cafeetje ging.

Onze vrouwen hebben de tondeuse mee en dit wordt tijd, mijn haar is de laatste 40 jaar nooit zo lang geweest als nu. 's Avonds profiteren we ervan om nog eens fritjes te eten, dat is ook al van in België geleden. Dankzij de korte etappe gaat het de goede kant op met de tendinitis. Denk ik.

Gegevens: Start 08:30, aankomst 12:30. Afstand 16 km, totaal 643 km. AM: Fris-zon. PM: Bewolkt. Overnachting: in een Gîte d'Hôte.

Met Erik Verbruggen, hij is samen met Rik commando geweest in 1963, hij heeft onze vrouwen meegebracht, eeuwig dank zijn we verschuldigd.

te. Volgweg: Bos en weilanden licht glooiend.

4 Mei, dag 32. Naar Murlin, departement Nièvre (58)*.

Goed uitslapen in een goed bed, rustig ontbijten en we nemen afscheid van de familie rond 1000 uur. We zullen ze pas terugzien in Santiago binnen twee maand. Doel van vandaag is Abource, maar alles gaat vlot en we zijn al om één uur ter plaatse, de Gitê is pas om 1600 uur open en we besluiten nog verder te trekken.

We komen twee Fransen tegen die in Vezelay zijn vertrokken, Philippe die maar drie weken stapt en wat verder Julien. Julien heeft Baskische 'roots' maar woont in Auxerre (Bourgondië), hij is een echte praatvaar. Op het moment dat we hem treffen is hij de weg kwijt, hij staat nota bene onder een boom waar 30 cm boven zijn hoofd een wegwijzer is opgenageld met een St Jacobsschelp. Hilarisch moment. Hij stapt een stuk mee en houdt geen ogenblik zijn mond, we luisteren geamuseerd naar zijn verhalen, na een uurtje nemen we afscheid. We zullen Julien later nog treffen en hem beter leren

kennen, een schitterende kerel.

Te Murlin zien we een mooi kampeerplekje, we vragen toestemming bij het enige huis waar iemand thuis is, maar de eigenaar raad ons af daar te kamperen, kom liever in mijn tuin zegt hij. Voila, zo gaat dat in Frankrijk, lang moet men nooit naar een kampeerplaatsje zoeken. En we worden uitgenodigd om te douchen in huis. Monsieur Philippe Huyssen is de vriendelijkheid zelve, vooral nadat Ritten en ik zijn grasmaaier hielpen monteren. Vriendelijk maar wat onhandig, hij bezorgt ons tuinmeubilair en maakt koffie bij het ontbijt.

Merci beaucoup.

Gegevens: Start 10:00, aankomst 15:45. Afstand 20 km, totaal 663 km. AM: Mooi. PM: Mooi-bewolkt. Overnachting: Bij particulier in onze tent. Volgweg: Veel bos en weilanden licht glooiend.

***Het departement Nièvre** in de regio Bourgogne net zoals veel andere departementen genoemd naar een rivier. De mooiste sauvignonwijnen Pouilly Fumé komen van de wijngaarden uit Nièvre (Pouilly sur Loire, Tracy sur Loire, Boisgibault, Saint Andelain). Dit is voornamelijk te danken aan de bodem en het klimaat. De sauvignon groeit op een mergelbodem. Mergel is een verharde zandlaag die voor 20 tot 80% uit kalk bestaat. Het is een semi-continentaal klimaat met een lichte invloed van de Atlantische oceaan. Een relatief hete, korte zomer en een lange koude winter. Vorst kan in de lente problemen veroorzaken.

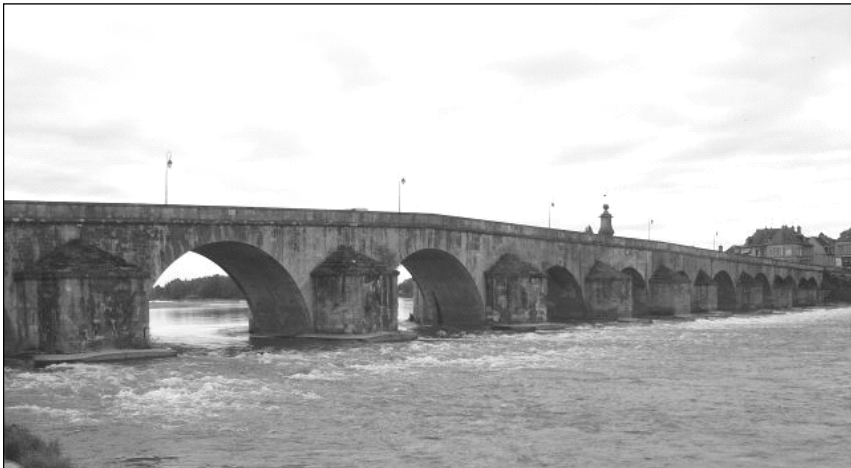
5 Mei, dag 33. Naar La Charite sur Loire*

Alles is nat van de dauw, maar de koffie van Philippe maakt veel goed, tijdens het ontbijt bespreken we het doel van vandaag en Philippe geeft ons de raad maar tot in La Charite sur Loire te gaan, en de tijd te nemen om de stad te bezoeken. Pluspunt is ook dat er een pelgrimshuis is, minpunt is dat het maar 14 km ver is maar mijn tendinitis is aan het beteren dus een dagje meer kalmpjes aan kan geen kwaad.

Na Murlin trekken we door het prachtige Bois de Bertranges, passeren Raveau een klein dorpje en na de luidruchtige A77 te kruisen lopen we La Charite binnen. Er is nog plaats in het pelgrimshuis, via het Office de Tourisme krijgen we de sleutel maar moeten wel € 12,5 neertellen. De prijzen zijn sinds Vezelay duidelijk gestegen, er zijn ook meer Pelgrims op de baan en die moeten gemolken worden krijgen wij de indruk. 12,5 voor dit soort Gitê is gewoon teveel. In het pelgrimshuis overloop ik nog eens de etappes. Ik stel een telfout vast in ons nadeel van vier stapdagen, ik ben er niet goed van (later zullen we ondervinden dat we tijd genoeg hebben maar op dat moment begin ik wat te panikeren) daar gaat een groot deel van onze reservedagen.

In de namiddag kopen we een goedkope GSM, we zijn de problemen met de telefoonkaart goed zat.

Een telefoon is bijna onontbeerlijk, haast overal moet men op voorhand plaats bespreken in de gîte's, echt des Pelgrims is dit wel niet maar men moet men zijn tijd mee. Philippe had gelijk, La Charite is een mooie stad, het mooiste bouwwerk is de brug over de Loire, de grootste rivier van Frankrijk. Het pelgrimshuis is intussen volgelopen, 2 Belgen (wij), één Argentijnse fietser en drie Fransen waaronder Kerstin en Cristian Guéne uit Parijs, hen kennen we nog van de pannekoekenavond in Vezeley. Christian is een ervaren Pelgrim, deze maal stapt hij

De mooie brug over de Loire, bouwjaar 1520, jaren samen met de brug te Nevers de enige vaste oeververbindingen waar men vroeger de Loire kon oversteken .

de Voie de Vezeley en vanaf de Pyreneeën volgen zij de Camino de Norte langs de kust van de Golf van Biskaje naar verluud prachtig maar fysiek zwaar. We zullen hen nog meer tegenkomen. Zes personen in de kleine, dure gîte is veel maar toch hebben we een rustige nacht, en wat nog beter is, met mijn tendinitis gaat het de goede kant op, de medicamenten en de korte etappes hebben goed gedaan. Gegevens: Start 08:20, aankomst 12:00. Afstand 14 km, totaal 677 km. AM: Bewolkt. PM: Afwisselend. Overnachting: Pelgrimshuis van de stad. Volgweg: Bos en weilanden, nog steeds licht glooiend.

***La Charité-sur-Loire**, gemeente in het departement Nièvre heeft zijn groei te danken zowel aan zijn ligging bij een economisch belangrijke brug over de Loire, een etappeplaats op de pelgrimsroute naar Compostela. Door de priorij uit 1059, de imposante kerk Notre-Dame, de kerk Saint-Laurent en de kloostergebouwen eromheen krijgt het de titel "oudste dochter van Cluny".

6 Mei, dag 34. Naar Baugy in het departement Cher in de Berry*.

Vroeg op en vroeg op weg. Voor het eerst sinds lang geen pijn meer aan mijn scheenbeen, na het oversteken van de imposante Romaanse brug over de Loire betreden we het departement Cher (18). We verlaten Nièvre, waarvan we niet eens wisten dat we erin zaten, we hebben dan ook maar een kort stukje door dit departement gestapt. Het landschap is intussen veranderd, veel platter maar nog steeds mooi. We zitten ook in een nieuwe streek, de Berry, door Parijzenaars een beetje uit de hoogte 'La France Profonde' genoemd, wij zouden zeggen 'den Boerebuiten' wat meer respectvol kan men spreken over 'landelijk Frankrijk'. De streek is prachtig om door te stappen, we passeren St Marten des Champs, Sancergues waar we brood kopen, Charentonnay (niks te beleven), en Couy dat we links laten liggen. Te Baugy krijgen we de sleutel van een gîte, gratis bij de Mairie, dus niet overal wordt de Pelgrim als kapitalist bekeken. De Burgermeester komt zelf kijken of alles in orde is en wij bedanken hem voor het prachtige initiatief, inderdaad de gemeente heeft een deel van een huis opge maakt voor pelgrims met alle voorzieningen. Christian Guénu en Kristin komen even na ons toe, we maken er een gezellige avond van.

Gegevens: Start 07:30, aankomst 15:00. Afstand 29 km, totaal 706 km. AM: Grijs. PM: Afwisselend. Overnachting: Pelgrimshuis van de gemeente. Volgweg: Vooral weilanden, zacht glooiend

* **Berry** was tot aan de Franse Revolutie een van de provincies met als hoofdstad Bourges. In de vroege middeleeuwen was het een zelfstandig graafschap, alvorens verdeeld te worden. Aan het einde van de 11e eeuw begonnen de Franse koningen zich voor het gebied te interesseren. In 1360 richtte koning Jan II de Goede het hertogdom Berry op voor zijn derde zoon Jan. In 1790 werd Berry verdeeld over enkele nieuwe departementen. Haut Berry werd in grote lijnen het departement Cher, Bas Berry werd het departement Indre, Deze departementen maken tegenwoordig deel uit van de regio Midden-Franrijk (Regio Centre).

De Berry, door Parijzenaars een beetje uit de hoogte 'La France Profonde' genoemd is een prachtige streek om door te stappen

7 Mei, dag 35. Naar Bourges* grootste stad in 'Le Berry'.

Vroeg op, met een lange wandeling voor de boeg. Langs een drukke en vrij gevaarlijke D121 naar Villabon, daarna dezelfde D12 naar Brecy een mooi stadje, en dan de D52 naar St Solange waar we brood kopen. Vervolgens via een oude Romeinse weg naar Bourges. We zien de kathedraal al op 12 km afstand. Bourges is een stad met een grote oppervlakte, het kost ons meer dan één uur om vanaf de eerste huizen tot aan de kathedraal te geraken.

We nemen onze intrek bij de Foyer St Francois, bed, avondmaal en ontbijt voor € 29. Het eten gaat nog in prijs, maar € 19 voor een bed op een kamer van 5 personen?

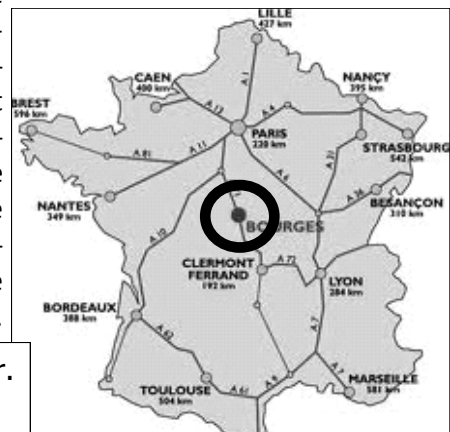
We stappen al een paar dagen in de Berry een landstreek die Cher en Indre twee departementen genoemd naar zijrivieren van de Loire bedekt. Het is een zacht glooiende landbouwstreek met hier en daar bossen, niet zoveel houtwallen als in de Yonne maar beduidend meer dan in de Champagne-streek.

De St Francois is een opvangtehuis voor mensen die het moeilijk hebben, een beetje marginaal maar wel proper. Voor de deur op de stoep hangen constant zwervers rond een beetje nefast voor het veiligheidsgevoel. Dit is een aspect van de samenleving dat men enkel in grote steden tegenkomt en als Pelgrim komt men hier maar zelden mee in aanraking.

In de vooravond krijgen we plotseling telefoon, Vic Rarou een oud collega van bij de para's, is samen met zijn vrouw Astrid, op weg naar Zuid Frankrijk waar ze een huis verbouwen. Hij bevindt zich op 40 km van Bourges, we maken een afspraak en gaan met hen een pint drinken in Bourges. Het wordt een gezellige avond, Bourges heeft een eeuwenoude stadskern een beetje vergelijkbaar met Antwerpen, kleine smalle straatjes, terrasjes en veel volk. Het doet goed Vic en Astrid nog eens te zien, en we maken afspraak om bij hen langs te komen want hun huis ligt maar enkele km van onze volgweg af, het duurt nog wel een week of drie eer we daar zijn. Plots breekt er een warmteonweer los boven Bourges, en we moeten de gezellige avond wat vroeger beëindigen.

Gegevens: Start 07:15, aankomst 15:15. Afstand 29 km, totaal 735 km. AM: Mooi. PM: Mooi-warm. Overnachting: Pelgrimshuis van de gemeente. Volgweg: Eerste deel langs departementale wegen dan over een oude Romeinse weg, veelal open terrein.

***Bourges:** Ligt aan de samenvloeiing van de Yèvre en de Auron, en wordt beheerst door zijn kathedraal. De stad heette oudtijds **Avaricum**, werd in 52 v.C. door Caesar in zijn strijd tegen Vercingetorix verwoest. Jan, hertog van Berry, maakte Bourges in de 14de eeuw de hoofdstad van zijn hertogdom, onder zijn bewind beleefde de stad een grandioze bloei. Lodewijk XI in Bourges geboren geeft de stad in 1463 een universiteit. Deze krijgt vooral in de 16de eeuw een grote reputatie, ook onder buitenlanders. Een der studenten, Johannes Calvijn, verkondigt er de reformatorische gedachten, die in de hele streek aanzienlijke aanhang verwerven. Tijdens de godsdienstoorlogen zijn Bourges en de streek Berry dan ook het toneel van hevige strijd, die voor lange tijd een eind maakt aan de voorspoed van de stad.

Bourges is het middelpunt van Frankrijk, zeggen ze daar. En ze zouden wel eens gelijk kunnen hebben.

De Saint-Étienne kathedraal van Bourges Deze gotische kathedraal werd gebouwd tussen 1195 en 1255. Sinds 1992 staat het gebouw op de Werelderfgoedlijst van UNESCO.

Bourges is, als men de kaart bekijkt, het middenpunt van Frankrijk.

8 Mei, dag 36. Naar Charost op wapenstilstandsday.

Voor de Fransen is 8 mei, wapenstilstand Wereldoorlog II, nog steeds een vrije dag. 8 mei is voor de Walen ook een onofficiële feestdag, elke antwoord op een vraag begint immers met 'huit mai' of is het 'Qui mais...'

Dit is een grapje uit onze leger-tijd, toen onze eenheid nog tweetalig was een beetje jammer dat dit nu niet meer zo is, onbekend is onbemind. Ritten en ik hebben veel goede vrienden onder onze Franstalige wapenbroeders, maar terug naar onze tocht.

We krijgen een degelijk ontbijt in de St Francois en zijn weer vroeg

op stap. Het duurt een tijdje eer we Bourges achter ons kunnen laten, algemene richting nog altijd zuidwest. Eerste dorp is Chapelle St Ursin, dan stappen we door een industriezone waar nogal wat wapentuig wordt gefabriceerd en bereiken zo Morthomiers. Dan door een mooi bos tot Villeneuve sur Cher en daar kruisen we de mooie Cher. Op zijn oever is er een camping met picknicktafels en we nemen middagrust. De meeste campings, vooral de gemeentelijke zijn nog steeds gesloten. Daarna stappen we langs een saai D16 tot in Charost. Ook hier is er een gemeentelijke Gîte ter beschikking die we per GSM hebben vastgelegd. Toegang werkt met een code en we voelen ons een beetje als indringers wanneer we de code intikken. Het was wel grappig toen Ritten met de GSM de verantwoordelijke dame belde en deze de code fluisterde, net alsof ze de code van haar geheime Zwitserse bankrekening doorgaf. Ritten moest het een keer of drie laten herhalen. De Gîte bevindt zich boven een schooltje, is proper en niet duur. Verder is het stadje helemaal ingeslapen op deze feestdag, inclusief het enige dorpscafé.

We maken een klein wandelingetje en komen welgeteld één iemand tegen. Wel stopt bijna iedere auto om ons de weg naar een 'grenier vente' (zolder verkoop) te vragen. Natuurlijk vroeg men dit aan ons er was niemand anders in het hele dorp te zien.

We eten nog maar eens spaghetti en hebben weer de strooikaas vergeten.

Gegevens: Start 07:30, aankomst 13:30. Afstand 26 km, totaal 761 km. AM: Grijs. PM: Grijs. Overnachting: Pelgrimshuis van de gemeente. Volgweg: Eerste deel door buitenwijken, dan industriezone, dan bos en vervolgens langs een departementale weg. Bijna plat.

Rik bij het verlaten van Bourges, de plaat einde agglomeratie was al vervormd voor wij daar passeerden

8 mei, wapenstilstand wereldoorlog 2, is nog altijd een feestdag in Frankrijk. Al de monumenten ter ere van de gesneuvelden worden voorzien van de 'tricolore'

ALGEMENE VERGADERING OP 29 jan 2012

Algemene Vergadering

Volgens de statuten van het ANPCV moet elke regionale jaarlijkse verkiezingen organiseren voor het samenstellen van een Regionaal Bestuur. Daarom organiseert de Vriendenkring op 29 Jan 2012 een Algemene Vergadering waarop alle leden zijn uitgenodigd en waarop een nieuw Bestuur zal gekozen of herkozen worden.

Kandidaturen voor een Bestuursfunctie dienen overgemaakt aan onze secretaris Robert De Trogh (adresgegevens Blz 2) voor 10 Jan 2012. De namen van de kandidaat bestuursleden zullen worden uitgehangen aan het bord info in ons lokaal.

Plaats: Bar OOffr van 3 Para, ingang langs hoofdpoort, parking op paradeplein.

Programma en timing: 1000 Hr: Bijeenkomst
1015 Hr: Openen van de Vergadering
Einde vergadering
Nieuwjaarstoespraak gevolgd door drink
1400 Hr: Einde bijeenkomst

We hebben nagelaten de schrijver voor te stellen in ons vorig boekje, we maken dit nu goed. Willy Meulenberghs en zijn kameraden hebben hun opleiding afgemaakt en zijn klaar om naar Afrika te vertrekken, maar wanneer?

PELTON RECCE 1960 deel 2

Even voorstellen Willy Meulenberghs

Met Egidius Meulenberg(s) begint onze stamboom in 1626. Vele, vele jaren later ben ik één van zijn takken. Als Sinjoor geboren op 10 januari 1940. Vader was elektricien, moeder huismadam.

Mijn kinderjaren verliepen in oorlogstijd. Van de Duitse bezetting herinner ik vaag de bezoeken aan de gevangenis aan de begijnenstraat waar oom Felix werd vastgehouden. Daar tante en nonkel kinderloos waren diende ik als afleiding voor de bewakers om dan 't een en 't ander binnen te smokkelen.

Voor de bevrijders hoef ik niet eens de ogen te sluiten om die soldaten voor de geest te roepen. Over ons huis was het militair hospitaal te Antwerpen. Ik zag de herstellende soldaten dagelijks. Ik herinner me nog dat ik voor het eerst een "zwarte" soldaat zag. Een Amerikaan die me met zijn truck meenam voor een rit door de stad en me nadien chocolade gaf. Ook de dagelijkse feestjes bij ons thuis blijven me bij. Mijn poëzie staat vol aan namen en adressen meestal van Engelsen. Met mijn militair 'kostummeke' (zie foto) was ik de mascotte van de vele gewonden en herstellenden.

Verder zie ik nog het beeld van de inslag in de Schilderstraat van de eerste V2 bom op Antwerpen. Een voltreffer bij de familie, die het niet heeft overleefd.

Als 6 jarige startte ik op de lagere school voor 8 leerjaren (7^e en 8^e jaar bestond toen). Nadien de studies aan het atheneum. Ondanks een jaartje dubbelen hebben mijn ouders mij de middelbare school laten uitdoen. Buiten het studeren (?) had ik in die periode ook aangeleerd hoe met de meisjes om te gaan en het verlangen ernaar was groot. Omdat ik niet goed wist of ik nu piloot of buschauffeur zou worden, besloot ik dan maar mijn militaire dienst te beginnen. Ben afgezwaaid september 1961.

Willy in zijn militair 'kostummeke' aan de poort van het militair hospitaal te Antwerpen

De werkbeurs bezorgde me mijn eerste job, als bediende bij Bunge een grootimporteur van grondstoffen voor de veevoeding. Ik herinner me dat ik op mijn CV de vermelding kennis van swahili had gezet. De personeelschef (een oud koloniaal) begon het gesprek in het swahili. Blijkbaar kende hij mijn grondbeginselen van deze taal niet, het was een korte babbel.

In 1963 gehuwd, 2 kinderen en ondertussen 2 achterkleinkinderen. Gepensioneerd op 60 jaar. Om de lichamelijke conditie op peil te houden wekelijks lopen, fietsen, stappen en zwemmen. Fotografie, alsmede het gidsen van groepen is een hobby.

Met de fiets vanuit Antwerpen naar Compostela gereden, te voet de Camino de Santiago gelopen vanuit Sevilla alsook vanaf de Frans-Spaanse grens.

Peloton Recce 1960, vervolg

Tijdens het spoedverlof (72u) maakt verontrustende berichtgeving via de media duidelijk dat de toestand zowel in Congo als Rwanda-Burundi verslechterd.

Bij de terugkeer te Diest krijgen we te horen dat we in stand-by zijn en ons moeten voorbereiden op een vervroegd vertrek. We krijgen onze koloniale uitrusting. Zouden we eerder vertrekken ?

De volgende dagen zijn dagen van afwachten op wat gebeuren staat. We zijn overtuigd dat we vertrekken. Aan het gevoel van de eerste roes dat we eerder zouden vertrekken kwam tot spijt van velen een eind en maakte plaats voor teleurstelling en onbegrip. Met militaire gelatenheid, ons ondertussen

eigen geworden, proberen we onze ontgoocheling weg te lachen.

De volgende weken worden gevuld met diverse oefeningen en sprongen uit de flying-box car. Het is nu wachten op het vertrek naar Burundi begin april 1961.

Op vrijdag 7 april verzamelen te Melsbroek en vertrek te 14u met DC 6, OTCDA. Boordcommandant Kapt vlieger Rega. Het peloton Recce nu ingelijfd bij het 3 Bn Para, bestaat uit: Sgt. Witters, Kpl's De Vos, Turpijn, Desmedt, Goovaerts.

De soldaten: Belloy, Bombeke, Deyaert, Floreal, Gorrebeek, Janssens, Meulenbergs, Nowe, Simons, Van Staeyen, Van de Broecke, Verschaeren, Verellen, Van Houdt, Van Mechelen.

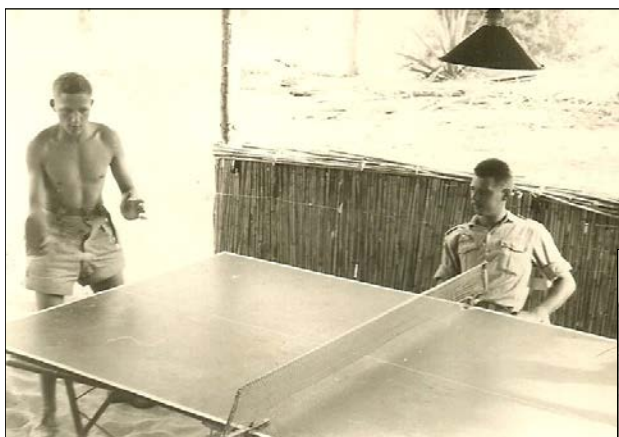
Om van Brussel naar Usumbura te vliegen zijn 2 tussenlandingen nodig, Algiers en Kano. Op 8 april op 13.500 voet worden we in het koninkrijk van Neptunus opgenomen. Aankomst te Usumbura om 12u15. Na het middagmaal in het college en Bfr 2.500 soldij vertrekken we te 15u per camion. Na enkele km asfaltweg, schokken we verder over een zandige weg met venijnige putten en veel stof. De eerste camion bereikt te 21 u Kitega. De tweede camion gekanteld tijdens de rit komt veel later aan. De eerste dagen krijgen we lichte dienst om klimaat en omgeving gewoon te worden. Later op de week maken we kennis met Olt F. Ducombe. Hij is Franstalig en spreekt een min of meer verstaanbaar Nederlands. Voor moeilijke Nederlandse woorden gebruikt hij het stopwoord "choose". Voor ons zal hij tot op heden "choose" blijven.

Op 13 april knalt tijdens hevige regenval Blackie met de jeep tegen een boom. Gelukkig zonder veel schade voor hem, iets meer aan de jeep.

15 april rijden we naar Mutare. Met medewerking van de marscompagnie Cyclisten dragen we 7 inlanders over aan de plaatselijke gendarmerie.

De rest van april brengen we te Kitega door. Veel wacht lopen (worden hierin specialist) en sport. In voetbal blinkt het peloton uit. Winst tegen Pl Mortieren (4-3) en Pl Diensten (0-2).

Op 1 mei zijn er bataljonsfeesten en op 7 mei vertrek naar Muhengo waar we de cyclisten aflossen. Op 12 mei keren we terug naar Kitega via de missiepost van Musiney waar we bij de

paters kunnen zwemmen en een goed voelbare aardshok meemaken. 18 mei W. Bombeke keert wegens aanhoudende hoofdpijn terug naar België.

Op 21 mei vertrek naar Usumbura voor onze eerste sprong op Afrikaanse bodem (Kiofe?). In het hospitaal van Usumbura bezoeken we J. Simons, herstellend van een appendis operatie. Hij werd enkele dagen daarvoor per helikopter overgevlogen van Kitega. Op 7 juni is hij terug in het peloton, dag dat "choose" met verlof naar België vertrekt. Komt op 24 juni terug.

Op 27 en 28 juni onderdrukken we met het peloton mortieren een begin van opstand te Kayanza. Onder de bevolking zouden er 4 doden en 8 gewonden zijn.

Van 4 t/m 10 juli verlof aan het Tanganika meer. Zwemmen gebeurd binnen een staketsel wegens de nijlpaarden. De eerste dagen is zwemmen evenwel verboden daar er geen tegengif voor waterslangen voorradig is. We proberen met vallen en opstaan aan water ski te doen.

Heerlijke ontspannende dagen waren het..

Wordt vervolgd
Willy Meulenberghs

DIVERSEN

Nieuw lokaal

De werken vorderen gestaag, we maken ons sterk dat we begin volgend jaar ons lokaal in gebruik kunnen nemen. We hadden veel kandidaat helpers maar besloten het met een kleine ploeg te doen. Niettemin, allen bedankt.

Openen lokaal

We blijven trouw aan ons openingsschema van om de twee weken tussen 10h00 en 13h00.

Januari: 1 en 15, op de 29^e is het ledenvergadering en nieuwjaarsdrink (zie ook Blz 16)

Februari: 12 en 26

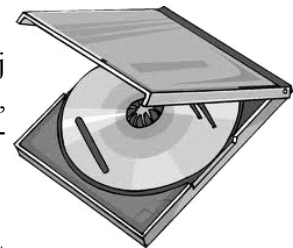
Maart: 11 en 25

April: 8 en 22

Jaaroverzicht 2011

Staf Govaerts maakt veel foto's en korte filmpjes tijdens onze activiteiten, hij heeft die verzamelt op een CD die verkrijgbaar is aan €3. Busreis Arnhem, Korpsmaal, Golden Spike enz. Hij is bij elke opening van ons lokaal aanspreekbaar over deze materie.

Lidgeld

Een nieuw jaar beginnen wil ook zeggen lidgeld hernieuwen. We stellen vast dat de klassieke overschrijvingsformulieren nog weinig worden gebruikt, daarom voegen we er geen aan toe, dat spaart bomen. Wij vragen beleefd het lidgeld te hernieuwen voor einde maart. Toch even opsommen wat de mogelijkheden zijn:

1. U bent Para Commando:

- a. U betaalt € 17 en U is dan tegelijkertijd lid bij het ANPCV. U ontvangt driemaal per jaar het tijdschrift 'Para Commando' van het ANPCV en ons tijdschrift 'In Illo Tempore'
- b. U bent reeds lid van het ANPCV bij een andere Regionale, dan betaalt U € 8,5 en ontvangt ons tijdschrift 'In Illo Tempore'.

2. U hebt niet gediend als Para Commando maar wenst uit sympathie lid te worden dan bent U van harte welkom. Het ANPCV heeft echter duidelijke richtlijnen voor sympathisanten en wij zijn verplicht ons naar deze richtlijnen te schikken. Wij vertrouwen er op dat ieder eerlijk zijn positie bepaald en de juiste keuze maakt tussen deze twee mogelijkheden:

- a. U wenst ook lid te zijn van de Nationale Vriendenkring ANPCV, dan betaalt U € 30. U ontvangt driemaal per jaar het tijdschrift 'Para Commando' van het ANPCV en ons tijdschrift 'In Illo Tempore'
- b. U wenst enkel lid te zijn bij ons dan betaalt U € 8,5 en ontvangt ons tijdschrift 'In Illo Tempore'.

Ons rekeningnummer is nog steeds de: Fortis Bankrekening: 001-3182607-16

IBAN: BE72 0013 1826 0716

Mogen wij vragen voor eind maart het lidgeld over te maken.

Regionalen provincie Antwerpen op bezoek bij 3 Para

Op 12 oktober was het zover, de twee regionales uit onze provincie ontmoetten elkaar bij het derde Para. Samen 90 man sterk werden er drie groepen gemaakt die na de koffie met koffiekoek het programma opgesteld door Adjt chef Lode Bonnez afwerkten. Museumbezoek, static show van moderne wapens en nachtzichtapparatuur door 1Sgt 'Trikke' Cannaearts in de voormiddag. Na een goede maaltijd werden we door Adjt chef Franck Eyland uitgebreid op de hoogte gebracht van de opdracht OMLT te Afghanistan. Afsluitend een bezoek aan de shop en natuurlijk een gezellig samenzijn met

een frisse pint.

Korpsmaal 2011

De laatste grote organisatie van het jaar in onze VrKr is traditioneel het jaarlijkse Korpsmaal, zo hebben we deze dag aangekondigd. Op 12 november kregen we weer de toelating om deze maaltijd in de refter van 3 Para te organiseren.

Na de klassieke toespraak werden er medailles uitgereikt aan onze secretaris Jos Verhopen en aan ANPCV Voorzitter Paul Van NESTE door Lt Kol b.d. Uytdebroeks, dit voor hun inspanningen vrijwillig aan de Vriendenkring geleverd. De RSM van 3 Para Peter Spitaels overhandigde een medaille voor een heldendaad aan Denis De Block. De toast op de Koning, met het uitstekende aperitief gemaakt door oud Koreavrijwilliger René Mast is het laatste officiële gedeelte.

Daarna werd weer een gezellige bedoening, met een goed verzorgde maaltijd omkaderd door en optreden van de Turnhoutse accordeon groep waarvan Jos Allaerts een oud Koreavrijwilliger een van de leden is. Na de maaltijd is er het 21 spel, met dank aan alle leden die de prijzen hebben verzameld.

Eddy Van den Brande in zijn vrije tijd Joe Edwards en in zijn jonge tijd Sgt Van den Brande in de 22 Cie '71-72 bracht nog enkele oldies te gehore en deed daardoor wat andere oldies op de dansvloer terecht komen. Wie daar ook verantwoordelijk voor was is DJ Staf, hij wist precies wat onze leden wilden horen.

Tussendoor was onze shop open en konden twee auteurs hun boeken voorstellen, Hugo Peerlinck zijn Korea kroniek en Eddy Hoedt zijn mooie werk 'Het Jaar van de Draak' over de gebeurtenissen in Stan en Paulis.

Ik ga besluiten met een minder prettig gegeven, we trachten de korpsmaaltijd zo democratisch mogelijk te houden in prijs, dank zij 3 Para en het werk van veel vrijwilligers

kunnen we dit. We vragen dan ook soms de medewerking voor opdienen, afruimen tijdens het eten. Ik heb hier wat kritiek over vernomen, men zegt dit wel niet rechtstreeks tegen mij maar onrechtstreeks. Bijvoorbeeld door tegen zijn buurman iets te zeggen als "ik heb al genoeg betaald nu moet ik nog werken ook" net luid genoeg dat men het kan horen, met net genoeg impact om de sfeer te verzuuren. Natuurlijk moet men niet werken, maar als iedereen er zo over denkt zal er ook niets gebeuren. We gaan dit met het bestuur toch eens bespreken.

Een prachtig gedekte tafel, dankzij het werk van vrijwilligers

De Turnhoutse accordeon groep

Lieve God,

Mijn gebed voor 2012 is om een dikke bankrekening en een dun lijf. Alstublieft verwissel deze niet zoals u vorig jaar deed. Amen.

Niet nadoen

Een agent houdt een fietser aan: "Zozo mijnheer, dat ziet er niet best uit.

Uw bel is kapot, uw remmen werken niet en uw licht is kapot !

Dat gaat u 12,50 euro kosten!"

"Akkoord," zegt de fietser, "Maar dan moet hij wel morgen klaar zijn!"

De reeks van Rik Wouters 'Van Heppen naar Kongo' is in onze vorige editie tot een einde gekomen. En tiental jaar geleden zijn we gestart met zijn belevenissen in Korea, als we zien hoeveel nieuwe leden we sedertdien mochten verwelkomen is het zeker interessant de reeks over Korea te herhalen.

Als inleiding is onze 'In Illo reporter' Jos Verholen, Rik gaan interviewen zodat we de oud RSM kunnen voorstellen. Bedankt Rik en ook bedankt Jos.

Zoals ik al eerder heb gezegd, 3 Para is niet voor niets de traditiedrager van het Vrijwilligerskorps voor Korea, we moeten deze herinnering levend houden.

Pol Ooms

ONZE 'IN ILLO' REPORTER OP BEZOEK

** is het dispatcher of despatcher? In Rik zijn tijd sprak en schreef men dispatcher, wie zijn wij om dat dan eventjes te gaan veranderen, in deze reeks artikelen is het dus dispatcher!*

Inleiding door Jos Verholen

“Van Heppen naar Korea” en “Van Heppen naar Congo” zijn de schitterende en veel gelezen reportages van de hand van Rik Wouters, oud-Koreavrijwilliger, voormalig dispatcher en voormalig RSM van 3 Para. Ik neem de vrijheid de rollen eens om te keren en maak er dan ook een “Van Tielen naar Heppen” van. Het centrum van Heppen (deelgemeente van Leopoldsburg) ligt pal op de as Leopoldsburg-Beringen-Hasselt. Uiteraard ben ik weer gewapend met een fles rode en een fles witte wijn, klassiekers die het blijven doen, ditmaal heb ik ook een doosje pralines-zeevruchten bij om extra te kunnen scoren. Ik ben klokvast op tijd zoals afgesproken en word bij een eenmalige beltoets onmiddellijk tegemoet gekomen door een vitale en jonger-uitziende kwikke tachtiger. Binnen word ik al even vriendelijk verwelkomd door de iets jongere echtgenote. Het leek erop dat we hadden afgesproken want zowel Rik als ikzelf hadden voorbereidend een en ander als werk-instrument op papier gezet wat wonderbaarlijk perfect in elkaar paste. Niks belette ons van na de begroeting onmiddellijk van start te gaan.

In illo : *Met de klassieke opener...Wie is Rik Wouters ?*

Rik : Ik ben een rasechte Heppenaar, er geboren en getogen. (14-06-1929). Leopoldsburg en omstreken was bevolkt door boeren, mijnwerkers en militairen, en was trouwens in militaire kringen toen al gekend als een van de grootste garnizoenen van België. Mijn grootouders langs vaderszijde waren boeren, maar niemand van de vijftien kinderen heeft de stiel verder gezet. Zelf kom ik uit een gezin van vier kinderen. Vader was beroepsonderofficier, moeder runde het huishouden. Mijn kindertijd speelde zich natuurlijk af in Heppen, tijdens de oorlog was ik intern in het Don Bosco-instituut in Hechtel. Ik deed er de toenmalige Middelbare, maar staakte mijn studies op het einde van het voorlaatste jaar wegens te veel herexamens.

In illo : *Speciale herinneringen aan deze oorlogsjaren Rik ?*

Rik : De tijden waren toen helemaal anders dan nu, absoluut niet te vergelijken. Het was dikwijls plantrekkerij, maar dat was voor iedereen zo. Het Belgisch leger was in 1940 overrompeld door de Duitse bezetter en diende haar militaire activiteiten stop te zetten. Het personeel, zeg maar kader en beroepsmilitairen werden op non-actief gezet en kregen daarbij een waarschijnlijk veel te lage vergoeding. Als boerenzoon wist mijn vader wat werken was en kluste hier en daar wat bij, voornamelijk in de boerenstiel. De oorlog duurde toch zo'n 4 à 5 jaar en we hadden niet altijd wat we graag hadden of wilden hebben. Ja, we stonden soms wel eens met een lege maag die we niet altijd konden vullen zoals het hoorde. Daarbij kwam dat vader, die bij de Weerstand was, in 1944 gevangen werd genomen en naar Duitsland werd gevoerd. Daar werd hij op het einde van de oorlog, in 1945 dus, bevrijd door de Russen.

In illo : *WO II eindigde in 1945, en dan ...?*

Rik : Ik zat dus in het Middelbaar zoals ik al eerder vertelde maar brak mijn studies af. Vanaf dan was het logisch uit te zien naar werk. Het gezegde “ de appel valt niet ver van de boom “ is ook voor mij blijkbaar toepasselijk, want ik begon onmiddellijk na mijn studies mijn militaire carrière in de Onderofficiersschool van Maaseik. Maaseik was toen zowat de voorloper van het later méér bekende Zedelgem. Ik maakte er vrienden voor het leven zoals men dat noemt, waaronder Rik Thys en Chretien Schouterden. Chretien sneuvelt in Korea op 11 oktober 1951, Rik overlijdt in 1989 aan een slepende ziekte.

Op 25 juni 1950 valt Noord-Korea met behulp van Chinese troepen Zuid-Korea binnen. Amerika reageert onmiddellijk. Voor de eerste maal sinds haar ontstaan vraagt de UNO haar leden troepen te sturen. 16 Landen, waaronder België geven gevolg aan deze oproep (“Van Heppen naar Korea”, afl. 1). Samen met enkele vrienden stelde ik mij, vanuit de Onderofficiersschool, kandidaat-vrijwilliger maar geen van ons werd toen weerhouden gezien onze opleiding nog niet volledig ten einde was. Enkelen uit onze lichter, waaronder ikzelf en mijn twee voorheen vernoemde kameraden, kwamen kort nadien als jonge sergeanten terecht in het Opleidingscentrum Nr 3, Kazerne Blairon, in Turnhout.

Rik Wouters (links) tijdens een bezoek aan Yokohama (Japan), verlof tijdens de Koreaanse oorlog.

In illo : *Welke waren jouw drijfveren toen om Korea-vrijwilliger te worden ?*

Rik : (zonder aarzelen) Voornamelijk het avontuur ! Ik was onderofficier, stond aan het begin van een militaire loopbaan, zag de eerste vrijwilligers die hun opleiding kregen in Leopoldsburg. Wij waren jong en het leven stond als het ware met open armen op ons te wachten. De gezworen kameraadschap met de vrienden heeft zeker ook meegespeeld. Zelf had ik daarenboven tegenover niemand verantwoording af te leggen. Ik was meerderjarig, was nog vrijgezel, en ik had zelfs geen lief. Het werelddeel Azië met ondermeer Nepal, Tibet, China, Korea, Japan enz. trok mijn aandacht. We kenden die landen uit onze lessen Aardrijkskunde en Geschiedenis...maar dat was het dan ook..., en... dan kregen we ineens de kans om het eens van dichtbij te gaan bekijken... Ja, vast en zeker...het avontuur dus !

In illo : *Maar het werd Turnhout..., vertel ?*

Rik : Bij het beëindigen van de Infanterieschool in Maaseik moest er een keuze gemaakt worden. Samen met Rik Thys en Chretien Schouterden kwam ik in Turnhout terecht als onderofficier-onderderrichter. Mijn eerste job was er opleiding geven aan jonge rekruten wat een sessie was van zes weken. Waarschijnlijk nog ontgoocheld niet te kunnen behoren tot de eerste Korea-lichting vond ik dit maar een saaie bedoening ofschoon ik er was voor opgeleid in Maaseik. Vrij kort nadien kwam er alstoch een oproep voor een eerste versterking. Er zullen er nadien nog enkele volgen vermits men een verbintenis aanging voor 1 jaar en het nooit duidelijk was hoe lang het conflict zou duren. Opnieuw lonkte het avontuur en weer samen met Rik Thijs en Chretien Schouterden, stelde ik mij opnieuw kandidaat. Wij werden alle drie weerhouden en einde maart 1951 begonnen wij aan onze opleiding.

In illo : *Het verder verloop van de Koreaanse oorlog, zoals je deze zelf hebt ervaren, laat ik je opnieuw beschrijven in de herhaling van “Van Heppen naar Korea”. Toch nog een vraag Rik om deze fase uit jouw loopbaan te beëindigen: Korea was nog een man-tegen-man gevecht, vaak met de bajo-*

net op het geweer. Dagdagelijks wordt je geconfronteerd met doden en gewonden. Hoe ervaart men dat, en realiseert men zelf ook wel eens het slachtoffer te kunnen zijn...?

Rik : Natuurlijk denk je daar aan. Het zou onverstandig zijn dat niet te doen, je draagt uiteindelijk verantwoordelijkheid in jouw job als onderofficier, maar verantwoordelijkheid in dergelijke omstandigheden geldt voor iedere vrijwilliger die op voorhand weet in welke gevaren hij kan terechtkomen. Dit neemt niet weg dat je, zeker in het heetst van de strijd, gesterkt wordt door de adrenaline die jouw lichaam aanmaakt op het moment zelf.

In illo : *Men tekende minimaal voor 1 jaar, opleiding inbegrepen. Voor jou eindigde het Koreaanse avontuur dus einde maart 1952 ?*

Rik : Inderdaad, waarbij we zelfs een maand verlof kregen. Samen met Rik Thijs en Jacky Van Tongerlo, die ik had leren kennen in Korea, vroeg ik mutatie naar het toen 1° Bataljon Parachutisten, wat voor Korea-veteranen kwasi onmiddellijk werd ingewilligd. Ik kan hier al vertellen dat ik samen met voornoemden zowat een onafscheidelijke ploeg vormde wat onze verdere loopbaan betreft gezien wij dus samen niet alleen naar 1 Para gingen maar ook samen naar Schaffen en er dispatcher werden. In datzelfde jaar werd het Regiment ParaCommando opgericht door samenvoeging van het 1° Para (vanaf 1953 Citadel Diest) en het 2° Commando (Citadel Namen). Wij behoorden dus tot deze eerste lichter van het Regiment ParaCommando en kregen onze opleiding voor de rode muts op de citadel van Namen.

De muts zelf ontvingen we in Leopoldsburg, in 1952 nog de thuisbasis van 1 Para. Ik ontving mijn muts uit handen van Majoor Delperdange.

In illo : *In die periode begon je ook naar de andere kant van 't straat te loeren..., zoals men dat bij ons nogal eens pleegt te zeggen ?*

Rik : Ik was 23 jaar, had een vaste job die me toch heel wat zekerheid bood, ik had daarbij toch ook al wat levenservaring, en ik wilde me stilaan gaan settelen, en...de natuur kun je niet tegenhouden hé ! In dat zelfde jaar 1952 ontmoette ik dus Paula op een bal hier in Heppen. De nodige kriebels waren bij ons wederzijds aanwezig en de vonken sloegen over. Ze werd mijn lief, in 1955 mijn vrouw en later daarbij moeder van onze kinderen en voilà, hier zitten wij nu nog hé ! Volledigheids-

halve moet ik toch het volgende bekennen: Paula was enige dochter en had een behoorlijke job als secretaresse. Korea-vrijwilligers en Para's hadden het bij de bevolking wel eens verkorven. We moeten daar niet flauw over doen, het was zo. Men scheert daarbij dan iedereen over dezelfde kam... Komt dochterlief daar opeens met een Korea-veteraan met rode muts op de proppen...! Ik verzeker de lezers dat ik me toen heb moeten waarmaken...zeker tegenover mijn toekomstige schoonmama. Het is uiteindelijk allemaal goed gekomen !

In illo : *In 1953 ben je met 1 Para mee verhuisd van Leopoldsburg naar de Citadel van Diest. In dat jaar begon het Afrika-avontuur, wellicht de mooiste periode van het Regiment ParaCommando ?*

Rik : De Afrika-periode begon in 1953. Op 15 april vertrok een verkenningsdetachement. Er zouden nog 24 voltallige detachementen volgen. Dit Afrikaans avontuur zou duren tot in 1962. Eerst Belgisch Kongo tot aan haar onafhankelijkheid in 1960, gevolgd door de periode Ruanda en Burundi tot in 1962. Vele anciens, zowel ex-miliciens als gewezen actieven noemen dit nog steeds de schoonste periode van het Regiment ParaCommando. De verplichte diensttijd bedroeg toen nog 24 maanden. De Infanterie-opleiding tot aan de rode muts had toen nog altijd plaats op de Citadel van Namen. Nadien vertrok men definitief naar zijn eenheid, 1 Para (Leopoldsburg en later Diest) of 2° Comman-

Rik ontvangt de rode muts uit de handen van Maj Delperdange te Leopoldsburg, we herkennen ook Olt Rik Depoorter (midden).

do (zij bleven op de Citadel van Namen gezien het reeds langer ook haar thuisbasis was.) Zowat de laatste zes tot 8 maanden en soms meer, vertrok men naar Belgisch Kongo, eenmaal terug thuis zwaaide men onmiddellijk af. Wij behoorden tot het 1° detachement dat in Antwerpen met de Kami-na vertrok op 9 november 1953. Wij ontscheepten terug in Antwerpen op 25 juli 1954.

In illo : *En toen volgden meerdere detachementen in Belgisch-Congo ?*

Rik : Niet voor mij. De verplichte legerdienst werd van jaar tot jaar afgebouwd om in 1958 te komen op 15 maanden. In 1955, na de Koreaanse oorlog, werd het 3de Bataljon Commando-Parachutiste (later gewijzigd in 3de Bataljon Parachutisten) opgericht dat zijn thuisbasis zal krijgen in Kamina in Belgisch-Kongo. Ook vanaf 1955 gebeurde de opleidingen van de miliciens in de twee bataljons zelf. Gezien de steeds verder ingekorte diensttijden vertrok men na de opleiding vroeger naar Afrika, werd er ingelijfd bij 3Para en het verblijf aldaar kon er gebeurlijk weer méér dan 6 maanden duren. Ook in Afrika werden er Parachutage- en Commandocentra opgericht. Naar omstandigheden kon men daar ook gebrevetteerd worden. Gezien mijn huwelijk in 1955 verkoos ik als jong gehuwde om méér thuis te kunnen zijn. Wij hielden ons in 1Para steeds bezig met de opleiding van nieuwe rekruten zodra er een lichter vertrokken was naar 3Para in Belgisch-Kongo.

In illo : *En dan volgde jouw favoriete periode als dispatcher in Schaffen Rik ?*

Rik : Zo ongeveer, ja. Mijn verblijf in Schaffen kan ik indelen in twee delen. Enerzijds mijn periode als dispatcher, anderzijds mijn periode als CSM van de Staf-Compagnie. Meerdere factoren speelden mee in mijn keuze voor een job in Schaffen. Aan kandidaten voor dispatcher ontbrak het zelden maar niet iedereen slaagde in de cursus. Men was streng, uiteindelijk was het een job met heel veel verantwoordelijkheid. Zelf zag ik in de job van dispatcher een specialisatie die mij zekerheid van werk verschafte voor een lange periode en dicht bij huis, ik had toen nog meer dan 20 jaar loopbaan voor de boeg ! En... welke jonge gedreven parachutist droomt niet van zo'n job...!

Rik in tropenuniform in Belgisch Kongo

In illo : *We zijn dan ik welk jaar Rik ?*

Rik : Mijn periode van dispatcher liep van einde 1958 tot 1968. Weer samen met Rik Thys en Jacky Van Tongerlo begon ik er aan. Ik doorliep de cursus met succes waardoor mijn verwachtingen werden ingelost. Dagdagelijks was men bezig met puur parachutisme. Het bleef alleszins een job in het opleiden en vormen van jonge mensen tot parachutist. Dit was ook werken geblazen natuurlijk, maar toch geheel anders dan een job als onderrichter in een bataljon.

In illo : *Ik was zelf een van die jonge mensen die van jou in die periode een parachutistenopleiding kreeg, de kalender wees toen januari 1964. Ik herinner me jouw kalme manier van aanpakken waardoor je ons het nodige vertrouwen inboezemde om die eerste stappen naar het parachutisme te kunnen zetten. Zelfs bijna 50 jaar na datum Rik, hiervoor dank.*

Rik : (*Ik ontwaar een lichte smile die voldoening verraadt*) De miliciens kwamen bij ons nadat ze reeds waren gevormd in de bataljons. In de vorming tot militair hadden ze reeds leren gehoorzamen en vooral bevelen opvolgen. Wij hadden de taak om van hen parachutisten te maken. Vertrouwen dwing je niet af door roepen en tieren. Vertrouwen moet je verdienen en hierin speelt kalmte een grote rol. Kalmte en vertrouwen blijven voor een goede paracommando de eerste vereisten tot het slagen in een opdracht.

In illo : *Opmerkelijke dingen uit die periode Rik ?*

Rik : Onze dagen waren gevuld. Het was ook weer geen job van nine to five... Als je weet dat de teller van opgeleide paracommando's zeker ogenblik de 100.000 had overschreden... en dat een dienstplichtige tijdens zijn dienst tussen de 15 en 20 sprongen deed... dat men nachtsprongen deed... maneuvresprongen... dat men in de winterperiode vaak uitweek naar Pau om daar te profiteren van de betere weersomstandigheden... de meerdere interventies die nodig waren in Afrika vóór en na de Onafhankelijkheid (waarbij deze van 1964 - Stanleystad en Paulis - geschiedenis heeft geschreven). Werkelijk te veel om op te noemen. Steeg er een DC3, een C119 of een C130 met manschappen op, had je als dispatcher een job.

Er waren zeker ook droevige momenten, vooral diegenen waarbij je afscheid diende te nemen van collega's, ik denk hierbij aan het accident van Detmold, maar ook aan individuele accidenten waarbij een parachutist dodelijk verongelukte enz.

Méér voldoening heb je bij de herinneringen aan de goede momenten. Gelukkig zijn ze bij mij in de meerderheid. Telkens ik jonge parachutisten mee kon helpen brevetteren, en ik raam ze toch wel op enkele duizenden, had ik bijzonder veel werkverdoening. Ik had mijn steentje bijgedragen in hun doelstellingen om paracommando te kunnen worden. Ook iet-wat oudere parachutisten had ik wel eens onder mijn hoede, sommigen ervan blijven in mijn herinneringen.

Zo brevetteerde ik de 1° stick Congolese Officieren en Onderofficieren, hielp ik aan de parachutisten-opleiding van Hollandse mariniers, gaven wij opleiding aan Hollandse dispatchers. Ik had het genoeg opmerkelijke buitenlandse parachutisten te mogen begeleiden, ondermeer Generaal F.E. Rouse, waarbij ook collega's was opgevallen dat hij geen fatsoenlijke rolling kon maken en blijkbaar zo stijf was als een stijve plank. Later vertelde hij me tijdens WO II in China, terugkomende van een bombardement op Tokio, een crash-landing te hebben gemaakt, daarbij enkele wervels had gebroken en er een stijve rug had aan overgehouden. Hij diende steevast een metalen korset te dragen... Ook de Amerikaanse Kolonel Osborn kreeg ik onder mijn hoede voor een sprong. Hij was oud parachutist in het Amerikaans leger en wilde o zo graag nog eens springen alvorens met pensioen te gaan. Dat verliep vrij behoorlijk maar hij deed me later toch de wenkbrauwen fronsen toen hij me na de sprong vertelde dat hij tijdens WO II bij een sprong in Birma aan het vliegtuig was blijven hangen en zo samen met het vliegtuig was geland...

In illo : *En het palmares qua sprongen ?*

Rik : Ik heb in totaal 1420 sprongen, waarvan 760 in vrije val. Ik heb slechts 2 maal mijn reserve

Foto van de Black Devils, J. Van Tongerlo, R. Wouters, L. Hasseweer, V. Peeters, G. Reniers, F. Gillet, F. 'de Witte' Van Kerckhoven, J. Pattyn, Camusat, J. Vermeulen, O. Dewaele, Y. Mousset. Rik Wouters is de tweede van links.

dienen te gebruiken, te wijten aan mal-functies van de parachute. Ik heb weinig sprongkwetsuren opgelopen, al maakten ook dispatchers wel eens een slechte landing.

In illo : *Zeker wel eens bij collega's uit bevriende landen verbleven Rik ?*

Rik : Ik had de gelegenheid bij de Duitsers een cursus Padvinder te volgen. Zeer leerrijk en ik hield er de Duitse Wing aan over. In datzelfde Duitsland behaalde ik het ski-brevet van de Duitse Gebirgsjäger. Ik behaalde verder de Franse en de Portugese Wing. De Nederlandse Wing behaalde ik na slechts 1 sprong, maar het bleek méér een erkenning te zijn “ voor diensten aan het Nederlands Leger ”

In illo : *Alvorens de periode van dispatcher af te sluiten maakte je nog deel uit van het Black-Devilsteam !*

Rik : Ik behoorde bij de eerste generatie sinds de oprichting in 1967. Mijn deelname beperkte zich tot demonstratiesprongen, meestal bij Militaire activiteiten. Ik sloot mijn carrière als dispatcher definitief af in 1968.

In illo : *Om dan te gaan uitbollen als CSM in de Staf & Diensten-Cie van datzelfde Schaffen.*

Rik : Dat was de bedoeling toch. De job stond mij aan. Ik had zowat de leiding over een volwaardige compagnie van om en bij de 150 man. Daarbij bleef ik op kwasi dezelfde werkvloer. Iedereen kende mij en zelf kende ik er velen. Het was inderdaad best een leuke job die ik ook weer 10 jaar heb uitgevoerd.

In illo : *En daar kwam onverwacht een verrassend einde aan?*

Rik : Zeg me dat wel ja... In 3Para kwam men zonder RSM te zitten. Generaal Depoorter polste me, toch wel met zekere verwachtingen had ik de indruk, naar mijn intenties om er André Soenen op te volgen. Volgens zijn zeggen was ik een van de laatste Koreanen die hij geschikt achtte, en 3Para droeg toch het Vaandel van het Koreabataljon. Ik antwoordde niet direct ja of neen, maar verkoos eerder de nodige bedenktijd. Concreet betekende een mutatie naar 3 Para voor mij definitief afscheid nemen van Schaffen dat toch dik twintig jaar mijn werkterrein was geweest, waar ik bijna iedereen kende en door iedereen gekend was en waar ik veel vrienden had en veel arbeidsvreugde had gekend. Ik realiseerde me opnieuw in een bataljon terecht te zullen komen tussen jonge leeuwen, zowel officieren, onderofficieren als paracommando's waarvoor je als RSM in alle facetten het voorbeeld dient te zijn. Ik realiseerde me terug geconfronteerd te worden met veel uithuisigheid, manoeuvres in binnen- en buitenland. Turkije, Portugal, Ottenburn, Corsica. En last but not least... het thuisfront diende ook ingelicht te worden.

Ik volgde op dat ogenblik de cursus van Adjudant-Chef. Hierin slagen was voor mij een must om RSM te kunnen worden, en daarbij... Welke beroepsonderofficier wil zijn carrière niet afsluiten als RSM van een Paracommando-eenheid ? Ofschoon ik voldoende beweegredenen meende te hebben om op de vraag niet in te gaan, ging ik toch niet over dun ijs, overwoog alle pro's en contra's en gaf ik uiteindelijk toch mij bevestiging aan Generaal De Poorter. Het zullen nog 5 mooie jaren worden die ik met bijzonder groot plezier heb mogen dienen. Ik ging met pensioen, buiten dienst zegt men in legertaal, in 1985.

In illo : *Inmiddels zijn we 25 jaar verder, jullie blaken beiden van gezondheid, en geven me de indruk nog zéér actief te zijn. Misschien heet het wel...levensvitaliteit ?*

Rik : Dat kan best, ja. Onze dagen zijn gevuld, en zoals veel andere gepensioneerden denken ook wij soms tijd tekort te hebben. Daar waar nodig springen we onze kinderen wel eens bij. We onderhouden ons huis en onze tuin. De dinsdagen en donderdagen hebben we ons vast ritueel. Dinsdag is onze fietsdag en donderdag onze vaste kaartdag. Ik ben bestuurslid van de plaatselijke Heemkundige kring en kruip nog vaak in de pen zoals men dat in oud Vlaams pleegt te zeggen. Ik schrijf momenteel het levensverhaal van mijn vader met daarin zijn oorlogsperiode, zijn gevangenneming en wegvoering en zijn omzwervingen via Polen en Rusland. Voor het overige doen we nog zelf onze boodschappen en als er nog tijd rest ontvangen of bezoeken we vrienden.

In illo : *Mijn klassieke slotvraag : Zou je alles willen overdoen Rik ?*

Rik : *(met veel overtuiging en direct) Ja...héél zeker, vanaf morgen al !*

In illo : In naam van onze Vriendenkring 3Para en in eigen naam Rik, gemeente dank voor dit boeiend verhaal. De meeste van onze lezers hebben je gekend, meerderen daarvan heb je de beginse-

Rik Thys en Rik Wouters vinden elkaar terug in 3 Para. Rik Wouters is RSM en Rik Thys de secretaris.

len van het parachutisme bijgebracht, voor onze jongere generatie ben je nog een voorbeeld kunnen zijn tijdens de laatste jaren van jouw loopbaan. Je bent voor velen een voorbeeld geweest als keuronderofficier, parachutist en paracommando. In naam van onze Vriendenkring 3 Para moge je, samen met jouw echtgenote Paula, nog lang blijven genieten van de beste herinneringen in voor jullie beiden de best mogelijke gezondheid en dit nog in lengte van dagen.

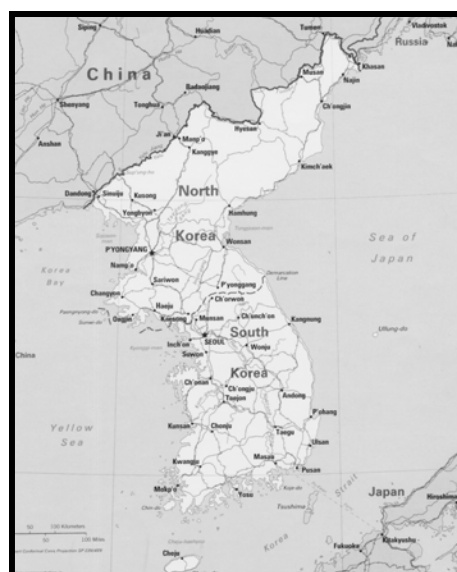
Jos Verholen

VAN HEPPEN NAAR KOREA afl 1

VOORGESCHIEDENIS

Korea is een schiereiland in Azië, heeft in het noorden een lange grens met China en een zeer korte grens met Rusland. Voor zijn opdeling in 1945 was het zeven maal zo groot als België en telde 40 miljoen inwoners, de bevolking, was overwegend Boeddhistisch en leefde vooral van landbouw, vee-teelt en visserij. In 1910 werd Korea door Japan bezet en leefde als een vazalstaat onder een wreed regime, nu nog zijn Japanners de aartsvijanden van de Koreanen.

In 1945 wordt Korea door de grootmachten opgedeeld in Noord- en Zuid Korea met als grens de 38ste breedtegraad. Het noorden komt onder communistisch invloedsfeer met Pyongyang als hoofdstad, het zuiden onder Amerikaanse paraplu met Seoul als hoofdstad

DE KOREAANSE OORLOG

Op 25 juni 1950 valt Noord-Korea met hulp van Chinese troepen het zuiden binnen, het land wordt overrompeld en na èèn maand rest er nog enkel een bruggenhoofd nabij de zuidelijke havenstad Pusan. De Amerikaanse oorlogsmachine treedt echter in actie en na een landing nabij Inchon werden de Chinezen in de flank gepakt en teruggedreven tot aan de Yaloerivier ver in het noorden. Voor het eerst in de geschiedenis vraagt de UNO haar leden troepen te sturen om het conflict op te lossen, 16 landen, waaronder België geven gevolg aan deze oproep.

In januari 1951 lanceren de Chinezen hun lenteoffensief en heroveren de hoofdstad Seoul, de krijgskansen keren echter opnieuw en weer worden ze teruggeslagen tot over de 38ste breedtegraad, dan stabiliseert de toestand. De oorlog eindigt op 27 juli 1953.

DE BELGISCHE VRIJWILIGERS

Op 25 augustus 1950 beslist de Belgische regering militairen naar Korea te sturen, het moeten vrijwilligers zijn, omdat de wet niet toelaat geregelde troepen naar het buitenland te zenden. Het is niet de eerste maal in zijn geschiedenis dat in België vrijwilligers voor buitenlandse conflicten worden op getrommeld.

In 1866 vechten Belgen in Mexico om keizer Maximiliaan van Habsburg te steunen die gehuwd was met Prinses Charlotte, dochter van Leopold I.

In Leopoldsburg, langs de Hechtelsesteenweg staat de ranke Tacambarozuil als nagedachtenis aan de 36 gesneuvelden waaronder de zoon van Generaal Chazal, minister van landsverdediging, ook aalmoezener Coenegrachts, waarvan familie uit Oostham stamt, overlijdt er aan typhus. In 1898 tijdens de Bokseersopstand in China, een echte christenvervolging, worden vrijwilligers in Leopoldsburg opgeleid, ze zijn echter nooit vertrokken en slaan in 't kamp de boel kort en klein vooraleer ze ontbonden worden, ze werden « chinezen » genoemd.

België zal een infanteriebataljon +/- 900 man, naar Korea sturen. Door selectieproblemen zullen

T.N.A. KAMINA AP907

slechts 700 man, waaronder 30 Luxemburgers, na 3 maanden training te Leopoldsburch, op 18 december 1950 te Antwerpen inschepen op het Belgische transportschip Kamina, ze worden « Koreanen » genoemd.

Ze ontschepen op 31 januari 1951 in Pusan en incasseren de eerste rake klappen van het Chinese lenteoffensief in april. Het expeditiekorps zal voortdurend onder zijn getalsterkte moeten opereren. Vanaf mei 1951 vertrekken kleinere groepen vrijwilligers per boot of vliegtuig om de getalsterkte min of meer op peil te houden.

De oorlog eindigt op 27 juli 1953, van het Belgische bataljon sneuvelen 106 Belgen, 2 Luxemburgers en 10 Koreaanse helpers, 350 zijn ernstig gewond. Vanaf einde oorlog 27 juli 1953 tot 15 juni 1955 zal steeds een klein Belgisch detachement van 200 man aanwezig blijven in het land. In totaal verbleven 3587 Belgen in Korea.

MEE MET DE EERSTE VERSTERKING

Toen de oorlog in Korea uitbrak was ik 21, noch verliefd of verloofd, was beroepsonderofficier te Maaseik en gefascineerd door landen als Nepal, Tibet, Siam, en Japan, Korea was me minder gekend.

Toen, het eerste Belgisch expeditiekorps gevormd werd hadden enkele vrienden al gepoogd zich aan te sluiten, maar sommige cursussen van onze opleiding waren nog bezig en de aanvragen werden geweigerd. Toen deze achter de rug waren werden we naar Turnhout gezonden om er de eerste opleiding van 6 weken te geven. Al snel hadden we in de gaten dat dit een saaie boel zou worden en veel te eentonig, we wilden meer leven in de barak. Dan kwam de blijde boodschap, er werden opnieuw vrijwilligers voor Korea gevraagd. Rik Thijs van Kermt, Chretien Schouterden van Hasselt en ikzelf dienden snel onze aanvraag in en na enkele weken kwam de verlossing: verzamelen in Leopoldsburch. t' Was einde maart 1951. Vooraleer Turnhout te verlaten schopten we nog wat wild om ons heen, namen afscheid van de cafélieven, kwamen te laat in de kazerne, beledigden de officier met wachtdiensten de chef RP die glunderde omdat hij ons eindelijk te pakken had en kregen vlak voor ons vertrek van onze compagniecommandant nog wat "zachte koeken", hij gaf ze met tranen in de ogen, want we hadden ons bij hem steeds voorbeeldig en met toewijding gedragen.

Zo'n tweehonderd man kwamen samen in de blokken langs de Hechtelsesteenweg, het was "de eerste versterking". Burgers en militairen, het hele gamma van vrijwilligers avonturiers was aanwezig? Van idealist tot messentrekker, ruwe kerels, mijnwerkers, grote muilen, intellectuelen en stille jongens, met ietwat angstige en vragende blik bij het zien van sommige vervaarlijk uitzierende exemplaren, ook vele jonge beroepsmilitairen of mensen die via deze weg een loopbaan bij het leger wilden maken.

Na enkele dagen testen konden een dertigtal hun kitbag al weer opnemen en vertrekken, ze bleken niet fit genoeg of hun strafblad was te zeer gevuld. Dan begon de opleiding, ik kan alleen van ons detachement spreken en die opleiding was niet goed te vergelijken met wat ik later enkele keren zal meemaken. Onze detachementcommandant was reserve reserve-officier en handelsreiziger van beroep, van heel de militaire opleiding scheen hij niet op de hoogte te zijn, het was een braaf man maar veel te lankmoedig en ook te oud. Ik heb hem later ook nooit aan het front gezien. Als toezichter bij de training hadden we een officier en een onderofficier van een andere eenheid, maar die liepen er wat apathisch bij want ze gingen toch niet mee.

Wijzelf en de meeste onderofficieren waren te jong en zonder ervaring, we lieten ons dikwijls meeslepen met de troep, dronken te veel, schopten keet en deden stoer. Velen van hen hebben de binnenkant van de Rijkswachtcellen van Leopoldsburch gezien. Daarbij kwamen veel vrijwilligers van een

Tacambarozuil te Leopoldsburch

Logistieke eenheid of van de Artillerie en kenden het echte infanteriewerk onvoldoende. Heimelijk hoopte ik dat men ons in Korea eens goed onder handen zou nemen.

Dan waren er de soldaten, in mijn sectie van 10 man, waren er twee die ooit een sectieaanval gedaan hadden, de korporaal van de machinegeweerploeg kon met moeite zijn Bren uiteennemen, er was dus veel werk aan de winkel. Gelukkig hadden we enkele goede officieren die ons wat in toom hielden en de moeilijkste gevallen buiten zwierden, één van hen was para-officier Etienne Gailly, brons op de marathon van 1948 in Londen. Dan was er nog onze CSM Depree "Compagnie Sergeant Major of eenheidsadjutant", een wat oudere eerste sergeant, vrijgezel, een ernstig werkend man die alleen tegen de stroom in moest roeien, veel werk had met de administratie van al die loeders en weinig hulp van zijn onderofficieren.

Integendeel, ooit smeed iemand van ons een oefengranaat (thunderflash) door het open klapvenster van het toilet, waar hij vertoefde, wat een enorme knal gaf in die gesloten ruimte, waaruit hij dan heel ongelukkig en beduusd tevoorschijn kwam.

Nog altijd voel ik wroeging als ik aan die toestanden terugdenk, ik heb het echter niet meer kunnen goed maken, als een plichtsbewuste onderofficier sneuvelt CSM Depree op 12 Okt 1951 's nachts op een vooruitgeschoven positie die door een overmacht van Chinezen wordt overvallen.

Als in april 1951 de eerste Belgen in Korea sneuvelen, fluistert de ijskreefverkoper Vleugels me in het kamp vertrouwelijk in het oor: "Joeng, ga niet naar ginder, want ze schieten u allemaal dood!", geen haar op mijn hoofd echter dat daaraan denkt. We verlaten Leopoldsburg om definitief intrek te nemen in de oude leegstaande kazerne van Kaulille waar het rustige dorpje uit zijn vredige slaap wordt gewekt.

Foto genomen voor het vertrek naar Korea.
De zes op de voorgrond (v.l.n.r.) zijn, staand: C. Schouterden (sneuvelt op 11 Okt '51) en M. Janssens.
Zittend: R. Wouters, Kennes, Goossens en R. Thys

Mijn besluit om naar Korea te gaan werd thuis niet op een halleluja onthaald, mijn ouders vroegen zich af of het hier niet goed genoeg meer was en mijn grootmoeder, boos, verbood me een tijdje om nog aan huis te komen. Ook thuis, bij mijn vrienden Rik en Tin, waren de weekends vol gezeur zodat we liever veel te vroeg naar de kazerne terugkeerden om van het gezaag af te zijn, onze kameraadschap hield ons samen sterk.

De ouders van Chretien kwamen dikwijls naar de kazerne om hem van gedachte te doen veranderen en trachten ook de detachementcommandant te

bewegen hem terug te sturen, hij was nog maar twintig. Maar Chretien was beroepsmilitair en had zijn contract (*) getekend... met de dood... Hij sneuvelt op 11 oktober 1951 een dag voor CSM Depree en slechts op enkele meters van mij af.

(*) de verbintenis bedroeg één jaar vanaf het vertrek, buiten de normale wedde bedroeg de bijkomende premie 50 BEF per dag, wat toen gelijk stond met vier pakjes sigaretten.

DE BOOTREIS NAAR KOREA

26 mei 1951 is onze vertrekdatum, vanuit Kaulille vertrekken 3 autobussen om 150 man naar Rotterdam te voeren, eigenaardig genoeg ontbreken enkele grote muilen op het appel. De stemming is rustig en gelaten, er is geen familie om afscheid te nemen en dus ook geen tranen. Een reusachtig Amerikaans troepentransportschip de "Langfitt" wacht en slokt ons op, na een korte ceremonie met de Nederlandse muziekkapel, ook hier niet veel familie.

Inwendig voelen we ons wat triest en onzeker, gelukkig zijn we vrienden en hebben we steun aan

elkaar. De Langfitt zal ons na een maand reizen in Korea afzetten. Er zijn 4 dekken, het onderste en grootste blijft voorlopig leeg, het tweede wordt bezet door 150 Belgen en 150 Hollanders, het derde dek is voor alle officieren en het hoogste voor de bemanning van het schip.

De slaappleaatsen zijn grote ruimtes met een woud van metalen pijlers waarvan links en rechts 4 metalen hangmatten zijn bevestigd, juist breed genoeg om op te liggen, we slapen dus met 8 man op een ruimte van 2 m op 2 m hoog, overdag worden de hangmatten omhoog geplooid om meer plaats te bekomen, er lopen reusachtige buizen doorheen voor de luchtverversing. De boot volgt de Franse kust, vaart voorbij Portugal, vervolgens Gibraltar en de Balearen. 's Avonds zien we de lichtjes van de oevers, onverstoort baant de boot zich een weg naar ons onzeker avontuur. Er worden weemoedige liedjes gezongen, maar de grapjas van ons peloton Charel de Groot amuseert zijn omgeving met "hypnotiseren". Charel was een minzame, arme Antwerpse wees die, zo beweerde hij stoïcijns, met een barones verkering had en later in een kasteel zou wonen. Enkele Hollanders speelden het spel met hem mee rondom hen was steeds een grote kring toeschouwers die het uitgierden met Charel's gekke kuren. Toen hij op een avond rustig met ons aan het praten was en over de reling zijn pijp stopte, viel deze in het water, onder dralen smeed hij zijn pakje tabak achterna en riep in plat Ant-

Troepentransportschip USS General W. C. Langfitt (AP-151)

Lengte 159.36 m

Breedte 21.79 m

Diepgang 7.32 m

Snelheid 31 knots

Capaciteit transport 3343 man

Bemanning 356

Bewapening 4 x 5"38 guns
 8 x 1.1"75 AA guns
 20 x 20 mm AA guns

In gebruik bij de Army en Navy van 1944 tot 1958 daarna omgebouwd tot containerschip onder de naam SS Transindiana

werps, naar de vis-
 sen waarschijnlijk
 "gedoeme, na kende
 smoere!"? Charel
 heeft ons vele vrolij-
 ke uren bezorgd en
 later pijn...hij sneu-
 velt op 11 oktober
 van dat jaar samen
 met Chretien Schou-
 terden.

Op 3 juni varen we
 Pireus binnen, een
 haven in Grieken-
 land. Honderdvijftig
 zwaar besnorde
 Grieken staan te
 volksdansen op de
 kade omringd door
 een meute jonge
 meisjes. Wanneer
 MP's deze wegja-
 gen, beginnen we
 allen te jouwen, ze
 mogen terugkeren
 en we bekogelen ze
 met pakjes sigaret-
 ten die ze dankbaar
 bijeenscharrelen?

Nooit heb ik zo een

vrolijk afscheid gezien, wat een verschil met het onze. De Grieken komen allen op ons dek en we verbroederen met vreugde.

TURKEN AAN BOORD

Twee dagen later leggen we aan in Alexandretta, een haventje in Turkije, om er Turken op te nemen. We kunnen onze ogen niet geloven als we die onafzichtelijke bruine slang langzaam in de richting van het schip zien bewegen, moeten die er allemaal op? Van ver zien ze er goed uit, maar als ze dichterbij komen merken we dat hun kledij maar sjofel is, ze hebben haast geen bagage mee, de enige kleren die ze hebben dragen ze om het lijf. Ze verspreiden een zweetgeur en behalve de officieren en onderofficieren zijn ze kaal geschoren. Het regent matrakslagen van MP's op sommige ruggen, omdat ze even treuzelen of uit de rij lopen, er is geen muziek, geen familie.

In doodse stilte sloffen 1600 Turken aan boord en bezetten het laagste en grootste dek, de onderofficieren komen bij ons en dat zijn er ook een honderdtal.

De Turkse soldaten zijn erg primitief, om het toilet te gebruiken gaan ze er met de voeten opstaan en hurken dan neer. Wanneer ze 's morgens geen plaats vinden in de wasgelegenheden, wassen ze zich in de wc-potten. Overdag staan ze in de rij om ergens op een matje te bidden, wat onze lachlust opwekt en ons woedende blikken bezorgt. De officieren vinden zich zo superieur dat ze niet het minste contact hebben met hun manschappen. In Port-Said komen sjacheraars met hun bootje langs het schip en laten hun waren ophijsen, sommigen onder ons betalen niet wat heel wat heibel veroorzaakt. We varen het Suezkanaal in, we zien de uitgestrekte woestijn en af en toe een arme zwarte Egyptenaar.

(wordt vervolgt)

Turkse soldaten schepen in.

RIK WOUTERS

Koninklijke maatschappij van de Gidsen in concert in de kerk van Kasterlee. 9 februari 2012.

Toelichting vooraf: Kasterlee is sinds 2005 “Peterstad” van het Derde Bataljon Parachutisten van Tielen. Dit gebeurde op initiatief van Kol SBH Jean van Gils toenmalig bevelhebber van 3 Para.

Het is zeker bekend dat 3 Para zelf, reeds sedert vele jaren het peterschap heeft opgenomen van twee lokale instellingen die opvang bieden aan mensen met een handicap, namelijk: School de Mast en 't Margrietje.

Huidig bevelhebber van 3 Para, Lt Kol Vincent Descheemaeker, die op dit ogenblik een missie vervult te Kunduz Afghanistan, heeft het initiatief genomen om het kroonjuweel van het Belgische Leger “de Gidsen” uit te nodigen om een concert te komen geven te Kasterlee.

Dat zal gebeuren op donderdag 9 februari 2012. De opbrengst van dit concert wordt geschonken aan De Mast en 't Margrietje.

Dit wordt zeker een muzikaal hoogstandje en er wordt hard gewerkt aan de voorbereiding. Noteer alvast deze datum en hopelijk tot 9 februari.

Hiernaast de officiële poster.

Koninklijke Muziekkapel van de Gidsen

Onder leiding van
Luitenant Kapelmeester Yves Segers

Peterconcert

9 februari 2012
om 20 uur
Sint Willibrorduskerk
KASTERLEE

Marsmuziek en klassieke muziek van onder meer :

Rossini, Mozart, Villa-Lobos

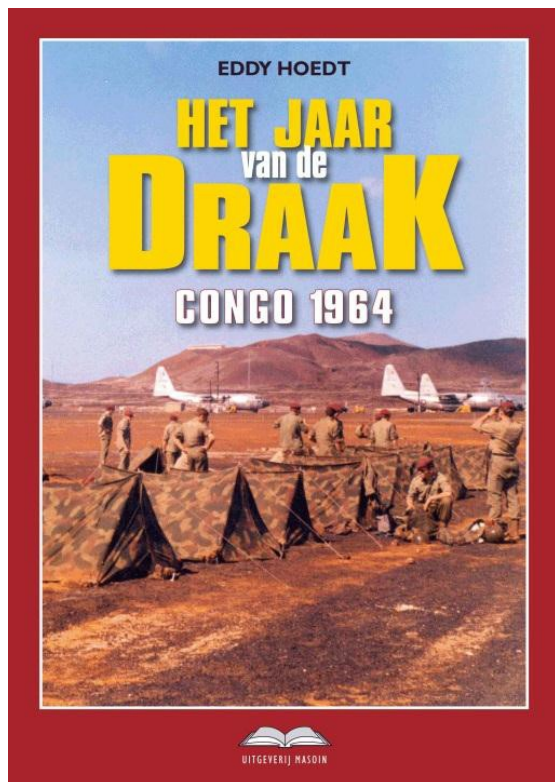
Soliste : Dymphna Vandenabeele (Hobo)

Toegangsprijs : € 15,00 met receptie € 20,00

Tickets en inlichtingen :
Toeristische dienst Kasterlee
Markt 13 Kasterlee 2460
014/848519
www.toerisme-kasterlee.be
inge.geeraerts@kasterlee.be

EDDY HOEDT
HET JAAR VAN DE DRAAK
CONGO 1964

1964. De Congocrisis, die een aanvang nam in 1961 na de moord op premier Patrice Lumumba, bereikt zijn hoogtepunt. De rebellen, die zich 'Sim-ba's' noemen, veroveren praktisch zonder tegenstand een groot deel van het Congolese grondgebied.

Nadat blijkt dat de onderhandelingen weinig of niets opleveren, beslissen de Westerse mogendheden, met Amerika en België op kop, om de militaire steun aan Congo op te drijven. De Belgische kolonel Vandewalle wordt als 'persoonlijk raadgever van premier Tshombe' aangesteld.

Hij is onder andere de architect van de 5de Gemechaniseerde Brigade, door Vandewalle trouwens zeer vlug 'Ommegang' gedoopt – naar analogie met de gekende Brusselse processie uit de middeleeuwen – dit wegens het heterogene gezelschap aan militairen en transportmiddelen die in de colonnes operationeel zijn.

De colonnes Lima I en II en Papa trekken op 1 november 1964 op richting Stanleystad, waar ongeveer 1.600 blanken en niet-Congolezen gegijzeld worden door de Simba's. Wegens de ernst van de situatie be-

slist de Amerikaans-Belgische militaire coalitie uiteindelijk om zelf militair in te grijpen.

In de nacht van 17 november 1964 wordt een met steuneenheden versterkt 1ste Bataljon Parachutisten uit Diest met Amerikaanse vliegtuigen naar het eiland Ascension overgevlogen. Enkele dagen later, op 21 november, bevinden de Belgische luchtlandingstroepen zich op de luchthaven van Kamina in Congo.

In de vroege morgen van 24 november wordt het 1ste Para op Stanleystad gedropt, waar er zich onder de gijzelaars een drama afspeelt. Operatie 'Rode Draak' is een feit.

Ook Vandewalles colonnes, versterkt met huurlingen en Katangese gendarmen, bereiken de stad rond de middag. Zij nemen het werk van de para's over. Deze worden in afwachting van een nieuwe operatie op de luchthaven van Stanleystad teruggetrokken.

Op 26 november herhaalt het militaire scenario zich met een dropping op Paulis, met codenaam 'Zwarte Draak'.

Dit boek sleept ons van minuut tot minuut mee in de tragische en complexe gebeurtenissen van de Congocrisis, zoekt verbanden en analyseert de militaire operaties. Het is opgebouwd rond getuigenissen van militairen en expats en dropt ons midden in de oplaaiende brandhaard van oostelijk Congo en kan als veruitwendiging van de Koude Oorlog in Afrika worden aanzien.

Aan dit boek gingen vier jaar opzoekingswerk en redactionele arbeid vooraf...

Zeer verzorgde uitgave, met gekartonneerde omslag, gedrukt op Machine Coated Papier. A4-Formaat (21 x 29,5 cm), 240 pagina's. Ongeveer 400 foto's, plattegronden en documenten.

VERSCHIJNT EIND SEPTEMBER 2011 in de boekhandel. VKP: € 35,00.

Een gesigneerd exemplaar kan bij de auteur besteld worden.

Rek.nr. 738-8102755-76 op naam HOEDT-SEGHERS E. / BIC: KREDBEBB met vermelding CONGO 1964

Of bij Uitgeverij Masoin 363-0267211-11

Na storting van € 41,00 (€ 35 + € 6 portkosten) wordt het boek u toegestuurd.

INFO: ehoedt@live.be of charles.blanchart@scarlet.be (Uitgeverij Masoin)

Van dezelfde auteur verscheen eerder: *Wings, daggers en kronieken*, uitgeverij 'De Krijger', 2007